

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Admirandvm vindictae divinae theatrvm

Tympe, Matthäus

Monasterii Westphaliae, 1611

P.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51314)

ODIUM PROXIMI PVNITVR.

S Aulem Spiritus malus ob odium proximi & inuidiam inuasit. De odio & vindicta cupiditate 4. exempla suppeditat Lisiardus Epicopus in vita S. Arnulphi c. 24. & 38. & 41. & 42. apud Sur. mense Aug.

1. Reg. 16.
v. 14.
Alex. ab A.
lex c. 19. li.
4. Gē. dier.

POENAE PARENTVM MALE EDUCANTIVM SUAM PROLEM.

SEVERI Imp. filius Antoninus si quando in pueritia feris obiectos damnatos vidit, fleuit, aut oculos auertit. Septennis puer cum collusorem suum puerum ob iudaicam religionem grauius verberatum audisset, neque patrem suum, neq; patrem pueri, vel auctores verberu diu respexit. Hac Spartianus qui per iudaicam religionem significauit Christianam fidem, vt patet ex Tertulliano. Accidisse enim existimo, ait Baroñius anno Chr. 213. vt cum Antoninus lacte Christiano educaretur, collusorem aequae habuerit Christianum puerulum, eundemq; collactaneum atque Euodi educatoris filium, quem tamen, quod Christianam religionem inter iocos (vt pueri solent) Antonino vt acciperet suaderet, Seuerus & pater pueri Euodius, ipse educator, acriter verberari iusserunt. Sed ob indignum facinus aequa lance est pensata vindicta, nimiru, vt Pater eum virum iam factu senserit cotumacem, quem puerulum a pijs sanctisque

i.
ad Scapul.
c. 4.

Paternis
monitis
cum e pue-
ro exce-
vitæ

dentem a. vitæ optimæ inlittitatis collusoris verberibus
 nimo clas- distraxisset diuulissetque, & pueri patris
 tioriem ritas pœnas de verberibus inflictis pueri
 vultuque dederit, dum ab eodem Antonino iustus
 trucem red- occidi teste Dione.
 ditum esse
 tradunt.

Lib. 3.

Diutius morte patris expectata ac pro-
 ribus intentata sero nimis (vt ipsi videbat
 voti compos factus erat, ea audita naçtu
 tim summam imperij potestatem, confect
 (inquit Herodianus) vniuersos ab ipso
 (quod ajunt) interficere cœpit: nam & me
 cos supplicio affecit quod sibi parum ob
 perauerant iubente senis maturare necem
 tritiosque suos iuxta ac fratris quod de
 conciliandis eis egissent, fratrem Getam
 no Christi 214. in sinu matris iussit occi
 omnes etiam qui Getæ studuerant in
 mit, teste Dione, ipse vero Antoninus
 no Christi 219. à suis pugione confossus
 cidebat,

**2.
Epist. 7.**

S. Hieronymus epist. ad Lætiam de infir-
 tione filia Paulæ quam Paula auia virginis
 destinarat. ipse habitus, ait, & vestitus do
 at eam cui promissa sit. Caue ne aures
 perfores, ne cerussa & purpurisso contat
 Christo ora depingas, nec collum auro
 margaritis premas, nec caput gemmis
 res, nec capillum irrufes, & ei aliquid de
 hennæ ignibus auspiceris, habeat alias
 garitas quibus postea venditis emptura
 pretiosissimum margaritum.

Matth. 13.

Prætextata nobilissima quondam scœmina, iubente viro Hymettio, qui patruus Eustochij virginis fuit, habitum eius cultumque mutauit & neglectum crinem mundano more texuit (al. pexuit) sibi vincere cupiens & virginis propositum & matris desiderium, & ecce tibi eadem nocte cernit in somnis venisse ad se angelum terribili voce minitantem pœnas & hæc verba frangentem : tunc ausa es viri imperium præferre Christo? tu caput Virginis Dei tuis sacrilegis atrectare manibus? quæ iam nunc arefcent, vt sentias excruciatam quid feceris, & finito mense quinto ad inferna duceris, sin autem perseveraueris in scelere, & marito simul orbaberis, & filijs. omnia per ordinem expleta sunt, & seram miseræ pœnitentiam velox significauit interitus. Sic vlciscitur CHRISTVS violatores templi sui, sic gemmas & pretiosissima ornamenta defendit. Et hoc retuli, non quod insultare velim calamitatibus infeliciam, sed vt moneam cum quanto metu & cautione seruare debeas quod Deo spondidisti. Heli sacerdos offendit Deum ob vitia liberorum, &c. Hæc sanctus Hieronymus.

Prætextata amita Eustochij virginis eam propositum virginali abripere conabatur.

1. Reg. 2.

3.
P. Ioan. Bonifacius instituit.

Christiani pueri.
1. Reg. 3. 4.

Sacra refert historia, cum Heli sacerdote summo & populi Israëliti moderatore grauitèr exostulasse DEVM, quod filios negligenter educasset, eoque res dilapsa est vt filij, in vltionem paternæ socordix,

X 3

Do-

Heli cum
male mo-
xatis libe-
ris misera-
bili fine
perijt.

4.
3. Reg. 12.

Difficile
est illorum
quos pueri-
tiae socios
habuimus
verbis ac
factis non
delectari.

5.
Boeth. de
disciplina
schol. l. 2.
simile
habet.

Nō est dis-
simile qdē
matre dis-
solutē nis

Domini Dei arcam, quam hostibus adhibere
quos dimicabant terrori esse voluerant, quod
dedecore perderent, ipsi in bello perire
confectus senio parens funestæ cladis
perculsus illisa ad terram ceruice morere
quæ omnia Samuel honestissimè educatus
uelante Deo, futura prædixit.

Quam infeliciter cum Roboamo Salomonis
filio sit actum, quem in delicijs ac voluptatibus
vna cum lasciuorum adolescentum
terua educatum fuisse scimus, florenti
regni declarat imminutio, qua factum est
qui duodecim tribubus imperare potest
modo senum vtilissimū consilium non
uisset, quo salutariter monebatur ut cum
pulo ac seditiones mouente turba miti-
ret vix etiam Iudæ prolem fidelem stabili-
ret vix etiam Iudæ prolem fidelem stabili-
que sentiret, ex quo temeritati iuuentum
bus cum nutritus fuerat in delicijs, locum
dit, qui nequaquam de seueritate ac patris
metu Roboamo remittendum esse cen-
runt.

Legimus de puero qui primum leuita
dam delicta committebat, patre ad omnia
conniunte, deinde cum audacia in dijs ex
punitate cresceret, adulter, latro, sicarius
effectus est, quæ illum flagitia in carcerem
in vincula detruserunt. Ergo damnatus
tis ad supplicium ducebatur, cumq; sul-
dio interiturus esset, antequam funis collum
astringeret, patrem ad se vocari petiuit, quod

quam pietatis officio in extremo vitæ pauca
 quædam cum ipso esset locuturus, parenti iam
 admoto propius nares furibundo præscidit
 morfu, simul incusans grauem eius desidiam
 à quo in infantia correctus non fuisset, cum
 primum aliena suffurari inciperet.

mis filium
 educante
 Pontanus
 scribit c. 9.
 de liberali
 tate.

6.

Quantus
 vires habe-
 at educa-
 tio ad inge-
 nerandos
 mores-

in SS. mar-
 tyrum nu-
 merum re-
 latus.

vide in lo-
 co de ho-
 micidis
 exemp. 17.

D. Ioannes
 Dubraui-
 us Olomu-
 censis epis-
 li 4. & 5.
 hist Boë-
 micæ.

Venceslaus
 in templo
 est rucida-
 tus, in q. o.
 raturus in-

Venceslaus Boëmiæ princeps, quem Lud-
 milla religiosa mulier educavit à puero, san-
 ctissimus euasit atq; optimus. Boleslaus autem
 iisdem ortus parentibus, quod à Drahomira
 impia sceleratissimaq; fœmina educatus esset,
 impius, immanis, crudelis & importunus ex-
 titit eoq; peruenit quoad progredi feri homi-
 nis amentia potuit. Nam Drahomiræ suæ al-
 tricis vestigijs ingressus, quæ & Ludmillam
 fœrum & multos Christi sacerdotes occide-
 rat, Venceslaum fratrem interemit, humana-
 que & diuina iura violauit. Nutricis magi-
 stræq; Drahomiræ nefaria institutio impuni-
 ta non fuit. Cum enim per eum locum vbi sa-
 cerdotum corpora insepulta iacebant curru
 vecta transiret, subito terra discedens Drahomir-
 am ex numero viuorum exturbauit cur-
 rumq; & vectores reliquos depressit atq; de-
 merfit, vno incolumi auriga, qui tintinnabu-
 li signo admonitus ad aram non longe posi-
 tam (fremente Drahomira, rhedarijque reli-
 gionem & pietatem execrante) ex equo desi-
 liens Christi sacrosanctum corpus veneratu-
 rus accurrerat, quod sacerdos rem diuinam
 celebrans offerebat. Nec sacrilegi & parrici-

trauerat
media no-
ctis parte
decurſa,
q̄ ipſi erat
ſolemne.

dæ Boleslai dementia non eſt punita & vindicata diuinitus. Nam templi paries, quem Verocellai cruore frater inſanus & præceps amantia reſperſerat detergi abluicq; non potuit, nefariæ cædis teſtis eſſet æternus.

IMPII IN PARENTES AC PRÆCEPTORES PUNIUNTUR.

Act. 1.

q. 94. ſuper
nouū teſt.

Oecum. in
cap. 1. act.
Euth. in
c. 26. Matt.
Cedr. in
comp.

IVDAS proditor ac traditor ſui magiſtri Chriſti tanto crimine in deſperationem ætus abiens laqueo ſe ſuſpenderit, ſicq; ſuſpenſus crepuit medius & diffuſa ſunt omnia viſcera eius. S. Aug. de miſerando interitu Iudegens eum non ſtatim ac retulit 30. denarios ſibi manus intuliſſe, ſed poſt mortem ſalutatoris teſtatur. Græci ex Papiæ, vt aiunt, huius modi narrant hiftoriam: Iudas ſuſpenſus iectus eſt priuſquam ſuffocaretur. hoc auctoriſ planius ſcripſit Papias Ioannis Apoſtoli diſcipulus; dicens: ad magnum impietatis exemplum in hoc mundo permanſit Iudas: in tantum enim corpore inflatus vt progredi non poſſet, cum curru ſeui curſu pertranſiſſe curru compreſſus eſt, ita vt effunderetur eius inteſtina, imo nec ſolus capitis tumor quidem & palpebras oculorum eius ad hæc tumuiſſe ferunt, vt lumen omnino videre non poſſet, oculi vero eius neque medicamentum ſtrumenti adminiculo aperiri poſſent, tanta profunditate ab exteriori aſpectu ſe ſeparati: porro ſanies ac vermes contumere

se confluentes ex toto ipsius corpore ferebantur, egredientes per sola loca secretiora. Post vero multa tormenta & iustas ultiones, cum in suo prædio, ut aiunt, mortuus esset, præ factore illud desertum permanfit, & inhabitatum vsque ad hodiernum diem. Sed neque ad hoc vsque tempus locum illum quisquam præterire potest nisi obturatis manuaribus.

Hæc ne cõtradican
Euangeli
stis indi
gent decla
ratione.

2.
vi. in loco
de maledi
ctione ex
empl. 3.

à filijs mul
tum metu
enda est pa
rentum
execratio
etsi ea ex
impatien
tia effun
datur.

S. Aug. lib. vlt. de ciu. Dei ca. 8. refert quod Casarea Cappadociæ mulier quædam vidua à decem suis filijs iniuria affecta, ut se vlcisceretur eisdem diris deuouit. Nec irritum fuit hoc votum maternum: nam ex illo tempore membra eorum inusitato tremore concuti cœpere. Hi suorum ciuicum conspectum in tam scæda specie reueriti, alius alio dilapsi, per orbem vagabantur, ac duos ex illis Hipponem delatos & supplicia sua non tam lingua quam ipsa rerum euidencia euulgantes, eosdemque paulo post fanitad ad memoriam S. Stephani martyris astitutos D. August. vidit. Bredenb. lib. 4. Sac. collat. c. 13. citat ex parte sermonum S. Augustini anno 1564. Louanij editorum libellum horum fratrum quem S. Augustino obtulerunt ut eum populo prælegeret, is sic incipit: Cum adhuc in patria nostra Casarea Cappadociæ moraremur, frater noster natu maior grauibus atq; intolerãdis cõmunem matrem afficit iniurijs, in tantum ut ei etiam manus

X 4 non

non dubitavit inferre. Quod nos omnes
 pariter congregati patienter tulimus, ut
 verbum quidem fratri nostro pro matre
 nostra, cur hoc faceret, dixerimus. Illa autem
 foeminej doloris stimulis incitata, in
 sum filium maledicendo punire con
 Cumq; ad sacri baptismatis fontem post
 lorum cantus memorato filio suo iram
 imprecatura properaret, tunc ei nescio
 in patruj nostri similitudine, ut intelligi
 daemon, occurrit, & ab ea prior quo per
 requisivit, Cui illa ad maledicendum filio
 ob intolerabilem contumeliam se ire respo
 dit. Tunc autem ille inimicus, quonia in
 lieris corde insaniente locum facile inuen
 potuit, ut omnibus malediceret, persuasit
 autem vipereis inflammata consilij sacra
 fontem prouoluta corripuit, & sparsis cri
 bus nudatisque vberibus hoc à Deo postu
 lum postulavit ut extorres patria & circum
 euntes alienas terras omne hominum genu
 nostro terreremus exemplo. Mox Mater
 preces efficacis vindicta prosequitur, eundem
 que continuo fratrem nostrum ætate culpæ
 maiorem tremor membrorum tantus in
 fit, quantum in me usq; ante hoc triduum
 fra sanctitas vidit. Seruato autem ordine
 nati eramus intra vnum annum eadem
 pcena omnes corripuit. Videns autem
 maledictiones suas ad tantam efficaciam
 uenisse impietatis suæ cōscientiam & oppro
 brium

Plato 2. de
 leg. multis
 exemplis
 parentum
 execratio
 nes perti
 mescendas
 esse pro
 bat.

NB.

brium hominum diutius ferre nō potuit, sed laqueo guttur astringens, luctuosam vitam termino funestiore concludit. Egressi ergo nos omnes opprobrium nostrum nō ferentes & communem patriam relinquentes passim sumus per diuersa dispersi, &c.

yi. Alexan.
Neapol. li.
4. di. gen.
cap. 10.

De Nerone postquam matrem occidisset hæc habet Suetonius: Sæpe confessus agitari se materna specie, verberibus furiarum, ac tædis ardentibus. Quin & factō per magos sacro euocare manes & exorare tentauit. peregrinatione Græciæ Eleusinijs sacris, quorum initiatione impij & scelerati voce præconis submouerentur, interesse non est ausus, mortem eius vide in loco de crudelit.

3.
Cap. 34.
Nullgerant
apud gen-
tiles parris-
cidij expia-
tiones.

Nostra ætate, ait S. Bernardinus in Hispaniæ citerioris oppido cui cognomen Sui, non ita procul Valentia, adolescens fuit qui per parentum inobedientiam eo deuenerat vt anno 18. propter latrocinia & publica facinora in vincula coniectus & suspendio damnatus sit, Erat etiamnum prorsus imberbis, pendentem vero iam atq; exanimi subito prorumpit barba, moxq; spectante populo, tum illa iam profunda, tum comæ capitis plane canescunt, vt ætatem referret hominis nonagenarij. Miraculo rei accitus cum populo & toto clero accurrit Episcopus, omnes in genua prostrati expectant, dum ostendat Deus quid sibi monstrum hoc velit. Atq; ecce tibi Episcopus editionem capiens tumultum ad omnes ait, volu-

4.
Tom. 2.
dom. 2.
quadr. seq.
17. art. 3.
ca. 11.

X s iffe

ille Deum ostendere quantum de vita ijs detrahat qui de parentum obedientia detraxerunt. Victurum enim hunc iuuenem fuisse et eam ætatem quæ iam apparebat in facie, nisi ipsos 70. annos parentum inobedientia detraxisset.

5. Cham irriso patre maledictus est in supersteritate. Esau inobediens parentibus amittit nobilissimam benedictionem: Filij Heli eodē die perierunt. Absalon persequens patrem ex arbore pendens confossus est.

Gen. 9. 6.
Gen. 26. 7.
1. Reg. 4.
2. Reg. 18.

6. Delirus disq. mag. li. 6. c. 2. sect. 3. q. 3. reser-

7. admodum prolixè in quantas miseras profusus sit adolescens quidam Prutenus nobilitatis annos natus 22. postquam parentis gratiam perdidit, & domo patria profugere coactus est. Nam anno 1600. die Martij 23. Gretij can lacrymis Patri cuidam Soc. Iesu retulit, semilibilibus ortum parentibus & re ampla, educatum laute ac delicate, & certis de causis parentis gratia excidisse & lare patrio profugere coactum, & pecunia quam discedens copiosam secum acceperat absumpta in extremam egestatem decidisse, tandem in via non procul à VVratislavia dæmonē ad se nocte accersisse, & recēditis ijs ipsis quæ patiebatur quæ perperessurus esset incōmodis, opem & auxilium pristinamq; parētis gratiam promissimō modo se data chirographo vellet ad parētem quædā obligare. Se quidem suggestioni quæ perniciosissimam sciret, ea vice nō obtinere

rasse, dæmonem vero prædixisse fore ut eum
 aliquando non acceptæ conditionis pœnite-
 ret. VVratiflauiæ breui victus incômodis die
 quodam sub vesperam egressus seipsum quod
 fidem dæmoni non dedisset coarguentem de-
 fleuisse animo cõditionem qua exciderat, in
 quam inciderat, nulla sibi reliqua consilij au-
 xilijve spe affulgente. Nox erat intêpesta cum
 illi se dæmon gygantæa mole offert cõspicu-
 um, & insultans ait; nonne vero dixeram fu-
 turum, meam ut opem supplex expeteres? iu-
 re quidem tibi illam ut indigno, possem quã-
 tumuis supplici denegare, verum ut intelligas
 quam tibi ex animo velim benè, en promitto
 auxilium, parentis gratiam pristinã, veteres
 delicias, iucunditatis años solidos numero 12.
 Quibus expletis plena mihi sit in corpus ani-
 mamque tuam potestas, tu vicissim stipulanti
 sponde quæ exigo, & nunc in primis Deum
 Deiq; matrem, cælites omnes & fidem quam
 docuere veteres eiura; insuper fidem da mor-
 talium te nemini hoc pactum manifestaturum,
 in nullum vnquam templum ingressu-
 rum, precarium codicem nõ lecturum, ac de-
 mum homines omnes ac eos potissimũ qui te
 ad pietatem incitare hortariq; voluerunt o-
 dio implacabili profecuturum, te vxorem
 non ducturum, sed concubinis pecunia cõdu-
 ctis vsurum. Cumque in tam perniciosam le-
 gem concessisset iuuenis, iamq; sola superes-
 set syngrapha proprio sanguine describenda,
 dæmon

dæmon illi porrectam vltro sinistram
 vi compressit, vt sanguine è trium digitorum
 extremitatibus expresso manum impleret
 subministravit etiam scriptioni materiam
 calamum, scribentiq; conceptis verbis pro
 iuit, quæ sibi præstare vellet, & quæ se vic
 sim præstiturum polliceretur. Postridie
 trati facinoris pœnituisse profectumq; O
 mutium, inde Viennam, Vienna Græti
 Postremo venisse Marpurgum, ibi ex illi
 tæsum, se rursus indoluisse quod pactu
 cum dæmone initum non custodisset, ad
 se sibi noctu denuo in lecto iacenti dæmo
 nem, ac de pacto renouando ac nouo chiro
 grapho proprio sanguine conscribendo
 ctum esse. Post paucos dies iterum se facin
 gantasse manus sibi violentas desperatione
 actum inferre voluisse: tandem suam con
 dam venire Grætium, vt quæreret reme
 um, statuisse. Pridie tamen quam Marpurg
 dilcederet noctu adfuit dæmon & certum
 Grætij tuguriolum descripsit in quo 30 Mar
 tij compareret fore vt tum fiat voti com
 & pristino statui ex pacto restituatur, cau
 ret interim etiam atq; etiam ne Iesuitas ad
 vnquam alioquin grauissimas eum pœnas
 turum. Et quamuis illo die (quem dæmon
 præfixerat) Pater Soc. eum à tali congressu
 terruerit, nihilominus postridie assignat
 sibi à dæmone locum infelix adijt, adell
 mon exprobrat perfidiam quod contra sum

præceptum nebulonibus Iesuitis adfuisse. petit tertio renouari pactum. Deinde recensitis ab adolescentia peccatis ostendit animæ salutem esse desperatam citatis è S. script. testimonijs.

Vbi autem Patres Soc. Iesu hoc rescuerunt, ab vno patre, cui peculiariter eius cura commissa fuit, in reb. Catholicæ fidei est institutus. Prolixum autem foret ex P. Delrio referre quantis laboribus ac molestijs ad cōfessionem faciendam & renunciationem vel abjurationem Diaboli, seu, vt mala pacta bene rescinderet, & crebra confessione vniuersos conscientia recessus perpurgaret, permotus sit. Cum peccata recensere cœpisset, ei dæmon in aurem insuffurat; huic nebuloni (confessorio) ne credas, nisi velis ab eo improbe circumueniri. Nocte quadam ter est ad spacium trium passuum lectulo ciectus absque vlla tamen vllius membri læsione. Et alias se illi exhibuit dæmon & suasit Marpurgum vt rediret, quid Gretij sese affigeret? Miror, inquit, quod cum noris te damnatum esse non maiorem des operam vt vitam hanc ducas hilariorem reuertarisq; ad pristinas quibus excidisti fortunas, &c Refert Delrius copiose quantis laboribus Patrum Societatis Iesu dispositus sit ad S. Syntaxin, & quod dum faceret professionem fidei Catholicæ & ventum esset ad hæc verba: Ecclesiasticas traditiones, obseruationes & constitutiones firmissime admitto &

Nota charitatem Patrum Soc. Iesu qui de hominis nunquam nisi salute adeo sunt solliciti, Quid horum apud S. Etanos.

am-

*Ecclasis
scilicet.*

amplector, &c. omnibus corporis
prorsus sit destitutus, ereptus illi oculor
aurium, & linguæ usus in tantum ut sibi
quantū restitutus diceret, vereri se ne
loco sit moriendū. Nō absurde faciente
natōres si ex Delrio totam seriem & pro
sum pro concione populo proponant, ut
me quā ægre post multas preces & mō
cationes in hunc finem Deo à Soc. Iesu
tas, dæmon chirographa restituerit, quō
re iuuenem exagitarit, nunc sensibus
priuando, & linguam impediendo, nunc
rem attollendo & manum sinistram mō
in modum lacerando ut sanguis copiosus
flueret.

*DEI VINDICTA IN OPPRES
res pauperum.*

1.

IVLIANVS Imperat. (apostata) Chri
nos assererat ex Euangelij præscrip
quaquam affluere debere diuitijs sed
tentibus impendere & superaddere, in
perfectionis adipiscendæ gratia omni
nitus erogare debere, quod quibus man
gnum in cælo lubenti animo patienter
pendium terrenæ substantiæ. Hisce plato
loribus rapax fiscus iniecit auidas manu
Gallicani viri consularis, olim generi C
stantini, opulentissimum patrimonium,
quid accidit memoria dignum? ipse C
in cuius pauperes Gallicani diuitiæ
bantur tutatus est reditus egenorum pa

dis plane prodigijs nam quicumque accedebat, vt prædijs vel domibus fiscales affigeret titulos, vel exigeret pensiones, arripiebatur à dæmone, vel percussus lepra euestigio recedebat.

vi. de homicidis
exam. 6.

2.

Ob cessationem
consuetæ
elemosynæ
vniuersum
monasterij
tritici
cum corruptum
est.

Ioannes Moscus Euiratus in Prato spiritali cap. 85. in monasterio, ait, Abbatis Theodosij in Scopulo, inter Seleuciam & Rosum Ciliciæ consuetudo fuit vt in cœna Domini pauperes omnes & pupilli regionis huius confluerent huc, & acciperent medium tritici sextarium, benedictiones tredecim, & sextarium vini, mediumque sextarium mellis pro quolibet. Ante hoc autem triennium magna tritici sterilitas fuit, vendebaturque triticum in regione hac sextarij 12. vno numismate. Cum ergo venissent ieiunij dies dicunt Abbati nostro quidam ex patribus: nolis domine Pater, secundum consuetudinem dare pauperibus triticum, ne desit monasterio. Triticum enim non inuenitur. Abbas autem cœpit dicere fratribus: non infringamus, filij, benedictionem patris nostri Theodosij. Videte mandatum senis est, non expedit nobis illud transgredi. Vere ipse est qui curam nostri gerit. Fratres autem perstiterunt in sua sententiâ, dicentes Abbati; non suppetit nobis quod dare possumus. Tunc Abbas contristatus ait illis: ite & secundum quod vultis facite. Non itaque vt consuetum erat, dederunt benedictionem in die sancto

sancto cœnæ & parasceues. Præfectus
modum qui præerat horreis aperuit ostia
reperit triticum totum germinasse. Quod
coacti postea sumus illud in mare projecimus.
Tunc cœpit Abbas noster dicere fratribus
qui patris nostri monita irrita faciunt
patitur, labores nunc inobedientia
te. Quingentos modios daturi eramus, sed
tri nostro Theodosio per obedientiam
cuiussemus, fratresq; nostros pauperes con-
lati fuisset, nunc vero quinq; ferme
modiorum tritici perdidimus. Quid hoc
sumus filij? Quantum nobis ipsis nocuit.
Duo profecto mala egimus. vnum quia
datum patris nostri præteriuimus, alterum
quia spem in Deum non habuimus sed in
reuo nostro, vel ex hoc discamus, fratres.
Deus est qui disponit omne humanum genus
quodq; S. Theodosius. inuisibiliter promittit
filijs suis curam sollicitè gerit.

Gotshalcus ordinis S. Aug. ser. 3. in
Dom. 4. post pascha: Legitur, ait, in Chronica
Episcoporum Osnaburgensis Ecclesie, quod
erat quidam Episcopus illius Ecclesie
nomine Anno Chr. 1068, qui statuit
elemosynam & stipem dari per episcopum
tum propter glires. interim quoad illud
tur nunquam in illa dicecesi glires vel
tuerunt. Cũ autem Gotfr. de Arnsberg
illam elemosynã dimitteret statim glia
copia redijt Ann. Dom. 1348. & Episcopus
miserabiliter vitam finiuit.

PERIVRI.

IN veteri testamento legitur fames in Iudea exorta, quod Saul Gabaonitarum nonnullos, cōtra vetera gentis Iudaicæ pacta cum illis inita & iureiurando firmata, necasset. Nec ante hæc plaga irati numinis cessavit quàm septem Saulis filij, auctore facinoris iã diu mortuo suspensio vitam finirent.

1.

Apud Ezech. cap. 17. Zedechias in Babylonem abducendus ibiq; moriturus prædicitur, quod iuramentum quo Regi Babylonis oblitricus erat, violasset. Quam prædictionem cum postea euētum sortitam esse ex c. 51. Hieremiæ intelligi possit, hanc calamitatem Zedechiæ diuinitus accidisse patet.

2.

Cum quidam nequam perditum homuncionem grauem & seueram eam rationem, qua per vniuersam vitam tum in hominibus acriter admonendis, tum in eorum vitijs corrigendis vti consuevit Narcissus Hierosolymorum Episcopus, neuiquam ferre possent, præ metu ne ipsi propter infinita scelera, quorum similibus conscij erant, iudicati ab ipso pœnas luerent: cœperunt contra illum consutis dolis conspirare, & turpem quandam criminationis calumniam in eum conijcere, deinde quo magis auditoribus criminationis falso obiectæ fidem facerent, eam iureiurando confirmare, atq; vnus sic deierare: Si non veridixerim, opto vt ignis incendio misere disper-

3.

Euseb. lib. 6. c. 8. 9. Niceph. li. 5. c. 9.

Falsi criminis à tribus testibus accusatur Narcissus. Testes falsi horrendis execrationibus deuouent se ipsos.

am,

**Primus im-
precatur si-
bi incendi-
um, 2. le-
pam, 3. ca-
ritatem.**

**Multis an-
nis anacho-
reticam vi-
tam ducit.**

**Diuina
vindicta
in peccan-
tes.**

**Prioribus
vt precati
erant eue-
ni.**

am, alter vero sic: Si non vere dixerim, op-
vt sauo ac foedo (regio) morbo corpus ab-
matur. Tertius autem hoc modo: opto si
verè dixerim vt luminibus penitus orb-
sim. Verum quamuis nemo ex fidelibus p-
pter nobilitatem & testatam inter omnes
nino Narcissi castimoniam, atq; adeo ob-
rationem ex virtutis regula traducta, ill-
grauissimo iureiurando se obstringent-
animum aut fidem adhibuerit: ille ip-
men partim præ indignatione falso ob-
criminationis, partim præ cupiditate
in sapientiæ ac virtutis studio degen-
quam iam diu optauerat ab oculis vni-
multitudinis se penitus remouit, & in soli-
dine locisq; desertis ad multorum anno-
spatium vitam transegit.

Verum sublimis ille diuinæ iustiti-
tionisq; obtutus his sceleribus patrat-
nime acquieuit: sed quam celerrime im-
illos & nequam homines, qui inter iu-
dum tam diris execrationibus se contra
ipsum obligassent, grauib; calamitatibus
pressit. Primus igitur illorum scintilla
exigua noctu in ædes in quibus habit-
ex nulla causa antegressa, subito ruente
ferè cum tota familia suaque stirpe rap-
flammarum ardore omnino conflagra-
Alterius corpus eodem morbo, quem
tanquam multam fore imprecatus esset,
extremis pedum digitis ad caput vique

fectum contabuit. Tertius ærumnosus Priorum euentus adspiciens, & Dei, qui oculis omnia intuetur, ineuitabilem ultionem admodum reformidans, palam inter omnes maleficia communiter à se suisque socijs per fraudem contra Narcissum admissa confessus est, sed tamen dum pro delicto grauissime condolebat, tantis tamque acerbis lamentis se afflictauit & vsq; eo lacrymas effundere non destitit quoad vtrumque oculum sibi penitus extinxisset. Atq; hi pro ea criminatione falso contra Narcissum conficta tales pœnas persoluerunt, hæc Euseb.

Tertius poenitentia sceleris ductus illud tam iugibus lacrymis defleuit vt cæcus fieret

S. Aug. ep. 137. Nos nouimus, ait, Mediolani apud memoriam sanctorum, vbi mirabiliter & terribiliter dæmones confitentur, furem quendam, quia ad eum locum venerat vt falsum iurando deciperet, compulsus fuisse cõfiteri furtum & quod abstulerat redere.

4. Martyrum reliquæ vindicæ veritatis.

P. Martinus Delrius, Miles quidam, ait, per Marchiam iter faciens, cum morbo impeditus detineretur, decumbens, tradidit crumenam pecunia refertam hospitæ asseruandam. Post aliquot dies, cum cõualescit, repetit faccum. mulier auara cum agrè tantam pecuniam amitteret, deliberat cum viro, vtrum redere debeat, ineunt consilium vt mulier neget depositum. Quare cum miles suū repetere illa cõfidenter negat se quidquã accepisse, simulat se mirati impudentiã militis, qui ausit

5. disq. mag. li. 3. p. 1 q. 7 f. 1. ex Germano I. C. li. 1. de lamijs C. de malitia diaboli.

X 2 flagi-

flagitare cum nihil dederit asseruandum. miles, indignitate rei motus, obijcit vicissim spiritæ perfidiam. Quare maritus, tanquam defensusur suam coniugem, extrudit militem domo. is ante fores irritatus scelere, hostem stringit gladium, veluti impetum facturum virum & ferit ianuam. Hospes imploratum vicinorum & queritur suas ædes oppugnari. accurrunt lictores & militem quod publicam fecisset abducunt in carcerem. aliquot dies senatus oppidi alio mittit notificationem facti & sententiã perscribi petit. Stabat ædes publicè oppugnatas esse, fertur sententia vt miles vltimo supplicio ficiatur. Cumq; iam instaret dies iudicii, diabolus in carcerem ad captiuum, inquit ei, quam sententiam iudices laturi sint, & licetur se hoc periculo eum liberaturum aduocati personam pro ipso in iudicio sum: hac conditione vt se diabolo dedat. miles cõstanter respondet se potius moriturum esse quamuis sit innocens. Cum vero diabolus verbis multis exaggerasset periculum, nec tamen inflexisset militis animum, pollicetur ei liberationem sine vlla conditione. Et cum veneris, inquit, in iudicium, imperitum esse forensium negotiorum & trono indigere: ibi astabo caruleo pileo & ornato pennis. Pete igitur vt me iudicant causam dicere. miles, qui hoc sine impudenter facturus videbatur, ait se hoc cõsilio

rum esse. Postridie in iudicium ducitur miles, adest etiã orator tectus cæruleo pileo. ibi cum actor peteret militẽ propter vim publicã capitali supplicio affici, miles respõdit se imperitum forensium negotiorum, petere, vt liceat isti suo aduocato pro se dicere, concedunt iudices. ibi diabolus de iure eruditẽ disputat: non esse capitali supplicio afficiendum eum à quo non sit ortum rixæ & tumultus initium: ait ab hospite militem vi extrusum & spoliatum esse, iubet quæri faccum, & locum monstrat. ibi cum hospes vehementer negaret, addit etiam diras imprecationes, vt ipsum abreptum diabolus perderet si fecisset. Hanc imprecationem cum inuocatione diaboli cum aliquoties repetiuisset, ibi causidicus omnia iam disputatione forensi adoritur hospitem & comprehensum per fenestras & medium forum omnibus perhorrescentibus, cum fragore abducit, nec postea vnquam corpus hospitis inuentum est. Hæc fuit pœna falsum iuramento confirmantis. Non dissimilis fuit promissionem iuramento firmatam violantis quam refert his verbis idem Delrius.

In Saxonia virgo opulenta formoso iuueni at tenuioris fortunę matrimonium promittit. Hic quid futurum præuidens, illam prædixit & sexus ratione mutabilem, fidem vix, seruaturam esse, puellæ respondit: illa contra diris se execrari his verbis cœpit: Si alteri quam tibi nupsero tũc me diabolus in nupijs

Y 3 illis

En avaritia
am impre-
cationum
causam &
iniustitiæ
quomodo
Deus vitus
per carnifi-
cem suam.

6.

Corpore
& anima
diabolo
traditur
quæ pro
missionem
nuptiarum
violauit &
imprecationem
additam
contem-
psit.

illis abripiat. Quid fit? Post interuallum
quod mutat animum, nubit alteri
sponso spreto, qui eam semel atque iterum
promissi diræque imprecationis admo-
nuit. Sed illa posthabitis his omnibus nuptiarum
altero sponso, relicto priore, celebrat
sponso die nuptiali, cognatis, amicis, & con-
uicis hilaribus, sponsa, vigilante conde-
ditur tristior solito. Tandem cum
duo sub specie duorum equitum in adu-
ptiales adueniunt, excipiuntur, addu-
tur mensæ, hisque remoris, choreæ, &
ex his sponsa, honoris causa, tanquam po-
grino adiungitur, cum qua bis saltat
tandem eam à conspecto parentum & con-
corum, summo cum gemitu & lamen-
tatione, per ostium in altum sustulit, &
ro die parentes & amici mæsti sponsam
runt, ut delapsam forte sepelirent, sed
ijdem socij occurrunt, vestes & aurum
rentes, additis his verbis: non in has res
in sponsam à DEO nobis fuit concessa
stas.

Narrat idem Delrius ex Virg. Polydorus
Anglor. Goduinum comitem, cum periret
sibi esset necem imprecatus, subito pe-
nis bolo fuisse suffo-
catum.

GRAVES POENAE EORVM QVI
Persecutionem in Christum
excitauerunt.

IN quas calamitates Herodes Ascalonita,
Ivir alioqui felicissimus, diuina ultione
incidit ob persecutionem in Christum exci-
tatam, & immanem eius sauitiam quam in
infantes Bethlehemiticos, exercuit? Quo pa-
cto nulla ne minima quidam dilatione inter-
posita diuina ultio illum dum adhuc in vita
manebat exagitaui, & quasi proemia re-
rum ei post discessum e vita obuenturarum
euidenter ostendit? Qua ratione prosperum
& florentem regni sui statum, quo se tum
frui putabat, domesticis calamitatibus, qua-
rum alia ex alijs ortae sunt, ipse obscura-
uit, dum vxorem & liberos, dumque reli-
quos, quibuscum propter propinquitatem
generis & amoris coniunctionem maxima
ei intercessit necessitudo, nefaria caede affi-
ceret?

I.
Quae mer-
ces crudele
Herodis fa-
cinus con-
tra Chri-
stum &
pueros eius
a quales ad-
missum se-
cuta sit.

Euseb. lib.
1. hist. ca. 8.

De portentoso & insanabili eius morbo
deque eiusdem interitu miserando prolixè
agit Iosephus (lib. 17. ca. 8. 9. 10.): Lento, ait,
calore torrebatur qui non tam extremo ta-
ctu deprehenderetur quam intus popula-
retur viscera, aderat & vehemens voraci-
tas cui necesse esset continuo cibos suggere-
re, simulque vexabatur intestinorum ex-
ulceratione & colicis passionibus: pedes

Plagae He-
rodi ob in-
fantici di-
uini-
tus inflige

In singulis
istis infan-
tibus vide-
tur Christi
occisus.

Y 4 tunc

tumebant phlegmate humido & pellucidum
similiterq; inguina: ipsa quoque verenda
trefacta scatebant vermiculis, accedente
da nec minus molesta lentigine, non sine
tore grauissimo: super hæc omnia nervorum
contractione laborabat, & difficultate
litus. Et; atra bile prægrauante eo immo
tis prolapsus est vt facinus animo concipere
longè atrocissimum, Nam cum è tota civitate
nobiliores Iudæorum ad eum conuenerunt
euocati minaci edicto pœnam capitis im
tante non parentibus, infensus ex aquo
fontibus siue innoxijs, vniuersos concludit
circo: accita deinde Salome sorore mariti
eius Alexa, ait instare sibi terminum virgini
cumbenti tantis doloribus, quod quidem
rendum esse, quando iuxta communem
tatum sortem accidat. illud permolestum
se, si carendum sit extremo honore luctum
debeatur Regibus: nõ enim ignotã sibi
rũ mentem esse q̃ optatam suam mortem
accepturi sit animis, quando quidẽ velã
tis non abstinuissent cõtumelia; sed illud
esse officij leuamẽ aliquod presentis huius
loris decernere: nam si assensum confis
præbeant fore funus longè quàm aliorũ
honoratius, & manibus suis gratius omni
per totam ditionem non fictè lugentibus
go quamprimum viderint se exhalasse
mã debere eos clausam circo nobilitum
titudinem cingere militibus, ignorant

etiamnum suum obitum non prius vulgandum quam mandatum executi sint: iubere deinde vt circumactos vna omnes iaculis confingerent. Quibus hoc modo cæsis duplicem se eis habiturum gratiam, vel quod mandatorum fuerint memores, vel quod obitum suum publico luctu honorauerint. Hæc ille cum lacrymis lamentabundus cognatos permutuam fidem & benevolentiam perq; omnia sacra obtestabatur, ne se extremo hoc honore fraudatum vellent, eis contra pollicentibus daturus se operam vt cuncta iuxta eius mandatum fierent. Post malum simul & cultellum poposcit, ferire se ipsum cupiens, perpetrassetq; facinus ni Achiabus nepos ictum præueniens clamore sublato cohibuisset eius dextram. Quinta die postquam Antipatrum filium occidit, vita functus est, &c.

Augustus:
melius est
Herodis esse
se porcum
quam filiū.
Macrob.
li. 2. Satur.
ca. 4.

2.

Incipit Deus gladium ire sue exercere in Iudeos ob contemptum Christi, & gentib. ad salutem per baptismum aditum referare.

3.

Legentes Iosephum (c. 7. antiq. ca. 14.) admitemur oportet ludibria & damna quæ coactus est subire populus Iudeorum postquam verum legitimumq; à Deo promissum ac datum Regem, Christum ipsum, recipere ac venerari contempsit, quo semel ipse & in fugam adacto non vnum solum Herodem sed complures compulsus est pati tyrannos, nec fuit ipsi amplius à vexatione quies aliqua donec à Romanis funditus deletus est.

Cum Herodes Agrippa Rex Iudeorum Roma recedens tenderet in Iudæam & nauiprimum delatus esset Alexandriam, erat ibi

Y 5 qui-

Pro B. for
tasse et ro
librariorū
K est scri.
ptum.

quidam insanus (ait Philo in Flacco, dicitur
iurias à Flacco præside Alexandrino Iude
irrogatas persequitur) nomine Carrabas
ex illo conspicuo furiosorum genere, sed
uiore correptus infania. Is interdiu nocte
nudus oberrabat per compita, nec ætatum
frigus deuitans, puerorum & adolescentium
ludibrium. Hunc miserū propulsum ad g
nasium in superiori loco statuunt ut specta
posset ab omnibus, moxq; capiti diademata
posuerunt papyraceum, pro paludamento
corpori stoream induunt, pro sceptro
stium arūdinis humo sublatum quidam et
dit in manum. Sic ornatum regis insignis
in Regem transformatum more historiarum
adolescentes perticas in humeris gestant
pabant pro satellitio; tum alij salutarum
debant; alij sibi reddi iura petebant; alij
lebāt eum de Rep (Ecce tibi nouus post C
stum idemq; primus atq; nouissimus Rex
quàm insigniter est illusus ab Ethnicis in
raba, quia Christus sub Pilato regio habet
Inforiē personatus est & derisus ab illis
Barrabam sibi dari petentes in Christum
cis supplicium conclamarunt). Post haec
clamatum est à circumstantibus magna
Marim appellantibus, quod nomen
significabat Dominum: norant enim Ag
pam Syrum genere & regnare in bono
tione Syriae. His auditis, imo visis. Fla
Præfectus Aegypti cum debuisset illum

sanum conijcere in carcerem, ne illusoribus præberet materiam petulantia, atque etiam ipsos, subornatores quod Regem Cæsaris amicum à Senatu Romano honoratum ornamentis prætorijs, ausi sint apertis obliquisque contumelijs læcessere, non solum eos non castigavit, sed ne cohibere quidem dignatus est, licentiam dans malitiosis, & quidquid videbat audiebatque dissimulans. Hæc Philo. Quàm ingens vero luctus hunc ludum secutus sit, & quâtas iniurias Flaccus intulerit Judæis, eos crucifigendo & varijs supplicijs afficiendo pergit idem enarrare, & prosequitur etiam lib. de legat. ad Caium imper. vbi copiose quoque docet quomodo Dei vindicta. Caij Cæsaris furore armata in Iudæos Cæsarem appellantes & Christum negantes anno Christi 41. sit progressa. Non casu est factum vt permitteret Deus tam immanes bestias, Flaccum & Caium, in eos sæuire. Excandandum quippe facinus eorum in Christum innocentissimum & de omnibus optimè meritum perpetratum scriptum (quod ait Prophetam) stylo ferreo, in vngue adamantino, in ipsos clamans meritas exposcebat pœnas. At fuerunt hæc initia dolorum & diuinæ ultionis in eos præludia, quæ an. Christi 40. in Aegypto cœpta in alijs orbis terrarum prouincijs vbi Iudæi agerent indies magis magisque aucta, atque eorum magno dolore propagata, neque in ipsa

vi. P. Gretseri li. 1. de S. cruce c. 11.

4.

quod

quoq; immani atq; asperrima Hierosolymorum excisione finem acceperunt.

5.
Lib. 16. antiq. c. 12.

Quantopere eos ultio diuina vexarit Chr. 42. docet Iosephus. Lentis velut passio in eos indignatio diuina procedens, & eos sub Romano imperio & qui apud externationes erant, afflixit, quia peccauerant. Christum non solum qui Hierosolymis habitabant Iudæi, sed & cæteri omnes qui ex diversis orbis partibus ad paschale festum illius more confluerant, omnes æquè in eum venientes & cruci affigendum, clamantes & delato illud ipsum clamoribus extorquebant.

Cæterum quoniam qui Hierosolymas ad idæam habitabant longe grauius deliquissent, quod tam diu admoniti Christi sermone, tantam gratiam contempserant, & Apostolorum prædicatione relapsi sunt, in prioribus relinquebatur peccandi supplicium illis ipsis scilicet quæ in eos obuentura Christus ante prædixerat (abominationem deationis in templo esse videndam, ciuitatem sanctam expugnandam, templumq; excidendum). Vasa enim illa iræ Dei in ipsos effundenda penitus consummanda ad tempus dilata non consilio seruabantur, vt interim exciderent, qui per Euangelij prædicationem saluarent, sicut est Psal. 59. dedisti me uentibus in significacionem vt fugiant à facie arcus, & berentur dilecti tui.

Gen. 18. testatur Abraham non esse Dei voluntatis vt cum impijs pariter peccarent iusti,

Qui olim Iesum Nazarenum ac proinde
 Floridum nuncupatum & ab Esaia c. ii. floris
 nomine demonstratum recipere contempse-
 rant, spreuerant, occiderant, anno Christi 68.
 Florum omnium scelestissimum, spernētem,
 diripientem, occidentem, & in omnes imma-
 nissime sauientem ferre, honorare, & in om-
 nibus obsequi & quibusuis officijs prosequi
 compelluntur. Quod abiecissent florem na-
 sti sunt florum. At qualis ille, & qualis iste?
 ille venit vt saluaret, hic vt perderet: ille vt
 pacem abundantius impertiret, hic vt pacem
 inuentam profligaret, conflaret bellum ac Iu-
 dæos funditus deuastaret, quiq; inde auspica-
 retur vindictam vnde immane ipsorum deli-
 ctum fuerat consummatum. Aegerant illi
 tandem Christum in crucem, sed per Florum
 in primis eorum nobilissimi patibulis affi-
 guntur. Cum olim (Matth. 21.) principes sa-
 cerdotum & Scribæ ægerrimè accepissent Ie-
 sum, qui Saluator Hierosolymam veniebat,
 faultis puerorum & plebis acclamationibus
 excipi, ex mandato Flori mirandis plane mo-
 dis & artibus persuadere populo compel-
 luntur vt exeant obuiam & saluent milites
 qui eos perdituri venirent. Ioseph. de bel.
 Iud. lib. 2. c. 15.

Anno Christi 69. in ciuitates Capharna-
 um atq; Corozaim deplorata atque à Domi-
 no prædicta mala euenisse putantur. Tunc e-
 nim Vespasianus Galilæam penitus debella-
 uit

6.

Deus ab ip-
 so nomis
 ne auspica-
 tur puni-
 tionem
 Iud.

Antithesis
 Christi &
 Flori præ-
 sidis iu-
 dææ.

Perantis
 quo deli-
 cto iusta
 ultionis
 statera no-
 ua pœna
 pensatur.

7.

uit atq; ita illi qui primum omnium atq; frequentius Christi prædicationem audierunt nec tot tantisque visis miraculis crediderunt ante omnes, diuino iudicio, Romanis vicibus, perfidiæ & impietatis dedere præteritum. Ioseph. de bel. Iud. lib. 3. c. 4.

8.

Eodem tempore Hierosolymitanitas, mutuo inter se Iudæis civili bello diantibus ingenti clade domesticorum a- tur. miserandum tunc plane spectaculum (ait Ioseph. de bel. Iud. li. 2. c. 38.) videtur. tifices sacris paulo ante indumentis amictibus & toto orbe celeberrimæ religionis auctores quiq; vndiq; in ciuitatem commearibus nerabiles habebantur, occisos jacere prædam canibus & feris expositos. Sed tione æqua lance pensabatur vindicta. sicut à sacerdotibus Pontificibus cogente concilium de inferenda morte Christi optum est exordiū, ita ab ipsorum trece h- mis ad Hierosolymitanum excidium est patefacta.

Diuisa viti
dicta lentis
passibus
gradiens
ex æquo
supplicia
compensat
delictis.

9.

Anno Chr. 72. cum Titus Hierosolym obli-deret & ex Iudæis complures quotidi- perentur (quingenti per singulos dies, tum dum plures,) eos omnes ante oculos crucibus suffigi iussit, adeoque multiplicis est eorum numerus vt iam spatium crucis deesset & corporibus cruces. Erant hi in ciuitate fame vrgēte, foras egredi coacti crucifixi ex illis ipsi sunt, vel absque dubio

lorum filij qui clamauerant in Christum, crucifige, crucifige; quiq; dixerant, sanguis eius super nos & super filios nostros. Cumq; fames magis magisq; indies inualesceret, eoq; necessitatis ciues compelleret vt foras potius optarent egredi, seq; dedere Romanis crucis supplicium subituri quam intus fame perire. Titus hæc sciens, quo magis eadem via eos perurgeret, omnem exitum ne quis vel ad herbas pascendas egredi posset. occlusit, aggeribus quinque contra urbem exstructis. Sed iisdem à Iudæis dissipatis, Titus murum construxit circum ciuitatem quo omnis penitus interceptus esset exitus. Totum opus (ait Iosephus de bel. Iud. lib. 6. c. 12.) triduo constructum est. cum ergo populum muro septum tanta inuasisset fames vt nec essent herbarum quibus vesci possent, ex stabulo fimum quærebant in cibum, collectoq; stercore vescabantur. Sed ea magis indies inualescente eos nec ab humanis carnibus temperasse Iosephus testatur. Iam enim calceamentis cingulisque ac insuper corijs quibus scuta tegebantur, detractis, insumptis, veterisque fœni laceramentis magno pretio venditis quæ his careret, eo immanitatis redacta est, fame improba compellente, nobilis ac prædiues mulier, Maria nomine, à seditionis iam exuta vitæ substantijs, vt sibi consulere fame rabida impulsam lactentem filium occidit, quem comestura mox coxit, &c. Hæc tempora spectans

Christi

Impletur
quod Do-
minus
Luc. 19. dū
Hierosoly-
morum de-
flecter inte-
ritum, præ-
dixit: cir-
cumdabūt
te vallo &c

lib. 7. de
bel. Iud.
cap. 6.

Christus, cum perduceretur ad Christum
mulieres se lamentantes præ commiseratione
videret, ait: Venient dies in quibus dicitur
Beatae steriles & ventres qui non genuerunt
& vbera quæ non lactauerunt. Dixisse
mus hæc illas & illa Christi verba repetisse
hæc fiunt in viridi quid fiet in arido? Si
er nobilis ac prædiues eo est necessitate
pulsata ut ex carnibus filij victum sibi con-
rare sit coacta, quid erit de cæteris nec
nec nobilitate pollentibus? Captiuorum
num., ait Iosephus qui toto bello capti-
si sunt nonaginta & septem millium com-
pensatus est numerus; mortuorum vero
tunc tempus obsidionis undecies centum
lia.

Lib. 7. de
bell. c. 17.

10.
Esa. 1. Heu
cōsolabor
super hosti-
bus meis &
vindicabor
de inimi-
cis meis.

Ruc. 19. 21.

Hinc etiam magis flagrans Dei ira
dæos ostenditur, quod in eorum ordinem
solum ipsorum templum miserrime de-
sed delubrum Iouis eodem tempore in
me magna gloria exædificari permissum
rum humanarum vices contrariæ! Dum
dæa templum olim sanctissimum ex-
prorsusq; deiicitur ac solo penitus adæ-
Romæ capitolium bello civili nuper con-
matum à Vespasiano sumptuosissime
tuitur. Tacitus hist. lib. 4. Capta ciuitas
solum inflammata, sed solo tenus pro-
est, id enim prædixerat Dominus dum
miserabilem vrbis casum prælocutus
dit: Et in terram prosternent te. Et non
proh

quetur in te lapis super lapidem qui non destruat. Sic igitur hoc anno Iudæi subacti à Romanis nunquam amplius posthac seruire deserunt aut desinent aliquādo vsq; ad mundi finem; nec enim est spes aliqua restituendæ iterum Hierosolymæ, vel templi denuo excitandi, nam vsq; ad consummationem & finem perseuerabit desolatio.

Tanta clade exagitata gens Iudæorum omnibus gentibus est reddita odiosa: sicq; exuta templo, sacrificijs & ciuitate per diuersas orbis partes (vt olim Cain, quod interfecisset fratrem suum vagus factus est & profugus super terram) semper oberrans cunctis nationibus est reddita abominabilis.

Annon etiam perpetuæ Iudæis infamiæ nota iniusta videtur cum eorum corporibus tam grauis fœtor inhæreat? ex eo enim & nomen sunt affecuti vt fœtentes Iudæi dicerentur.

Adhęc noscentes se templo ac ciuitate penitus spoliatos omniumq; esse infelicissimos vt saltem lacrymis quod aliunde non possent solamen aliquod inuenirent, consueuerunt anniuersaria die, persoluto tamen pretio, ea adire loca (cum aliter non liceret) lacrymas fundere, & miserè lamentari. Vnde S. Hieronymus: vsque ad præsentem, inquit, diem perfidi coloni post interfectionem seruorum & ad extremum, filij Dei, excepto planctu, prohibentur ingredi Hierusalem; & vt ruina-

Z

nam,

Puniuntur
ob horrendū
facinus
ante annos
38. iniquis-
sime atque
immani-
mè admis-
sum.

Dan 9.

II.

Sunt in op-
probrium
gentibus,
& in deri-
sum omni-
bus natio-
nibus.

12.

13.

in cap. 1.
Sophon.

nam suæ eis flere liceat ciuitatis pretio res
munt, vt qui quondam emerant sanguine
Christi, emant lacrymas suas. Videas in
quo capta est à Romanis & diruta Hierusa-
venire populum lugubrem, confiteri de-
pitæ mulierculas, & senes pannis anni-
sitos, & in corporibus & in habitu suis
Domini demonstrantes: congregatur
miserorum & patibulo domini coruscante
radiante ἀναστόχης eius, de oliueti mōre quæ
crucis fulgente vexillo plangere ruinas
pli sui populum miserum, & tamen non
miserabilem, &c.

14.

Quomodo cæteros Iudæos qui gladiis
obsidionis euaserant, quocunq; perre-
Dei vindicta secuta miserabiliter perierunt
ac deleuerit vide apud Ioseph. de bel. Iud.
cap. 29.

15.

Sicut deniq; Vespasianus & Titus ob-
latos ac penitus profligatos Iudæos vniuersos
eorum primaria ciuitate templo atq; proci-
cia, quali pro munere, Deo id agente, sum-
gimen imperij consecuti; ita Traianus, qui
nulla auita nobilitate præclarus, quod sit
dem in eadem expeditione contra Iudæos
egregiam nauasset operam, & perinde
rem gratissimam numini diuino præstitit
totius orbis imperium est adeptus. Ad hoc
ue fuit Iudæorum scelus vt tantis habiti-
digni muneribus qui in eos tam immanc-
uierunt.

Cur Vesp.
Titus, &
Traianus
ad culmen
imperij
sint pro-
uecti.

Caipham summum sacerdotem vitæ per- 16.
 tæsum mortem sibi conscisse legimus apud
 Clement. constit. lib. 8. c. 1

Annam etiam male perijisse tradit Niceph. 17.
 lib. 2. cap. 10.

Pllatus summa desperatione actus sibi ne- 18.
 cem intulit. in multas (ait Euseb.) incidens ca- li. 2. hist.
 lamitates propria se manu interfecit, vt scri- ca. 2.

bunt Romani historici. Viennæ autem in Gal- Cassiod.
 lijs id contigisse cum multi referant, Ado e- in chron.
 iusdem ciuitatis Episcopus in chron. in hunc Oros lib.
 modum rem scribit: Pilatus qui sententiam 7. c. 5.

damnationis in Christum dixerat, & ipse per-
 petuo exilio Viennæ recluditur, tantisq; ibi
 irrogante Cajo languoribus coarctatus est, vt Ioseph. li.

sua se trāsuerberans manu multorū malorum 18. c. 5.
 compendium mortis celeritate quælerit.

*POENAE EORVM QVI PERSE- vi. locum
 cutionem in sacerdotes, monachos aliosq; de crudel.
 pios Christi ministros excitarunt, & in loco
 vel eosdem contempserunt. de hæret.
 exem. 19.*

DE Zachariæ (patris Ioannis Baptistæ) ne- 1.
 ceillata, ac de vltione interfectores se-
 cuta Valentinianus imp. sic ait: Ne in ea quæ
 testamenti Christi sunt damna incurratis, id Ep. ad
 quod in sanguine Zachariæ eueniebat: nam episcopos
 funetti illi, perinde ac pestifer demon qui cæ- Asiæ.
 dis illius socius erat, mortis supplicio traditi, Matt. 23.
 adueniente cælitus Rege nostro Iesu Christo
 disrupti perierunt. Theod. li. 4. hist. c. 7.

Z 2 Hero-

2.

Herodem Antipam ob necem Ioannis
ptistæ pœnas dedisse vt exercitus eius
tus profligaretur à Parthis testatur Ioseph
18 antiq. Iud. c. 7.

3.

Supplicium
feralis im-
pictatis.
li. 1. c. 20.

De exitu Herodiadis & filia Saltatricis
(quæ Herodem ad inferendam Ioannis
induxerunt) ait Niceph. Furibunda & ab-
ra incestaque adeo illa, vita longius acta
prius filiam saltatricem acerbo fato sub-
vidisset, deinde ipsa quoque decessit furo-
culi iudicio & supplicio reseruata. &c.

Interitus
Saltatricis
quæ san-
ctissimi ve-
racissimiq;
Ioannis ca-
put, salta-
tionis scele-
ratissima
præmium
expoposcit

Pedes huc
illuc quasi
saltaret
motitabat.

Baron. vult
huius hi-
storici haud
cōstantem
haberi ve-
ritatem.

ibi quam citissimæ diuinæ iræ faeces in-
rabiliq; indignationis Domini calicem
stura. filia autem eius (dignus est enim
memoriæ cōmendetur) talis fuit obitus.
dum ei quodam brumali tempore erata
uius traijciendus, qui cum glacie con-
coagmentatusque esset, pedes eum tra-
glacie autem rupta (discissa) idq; non sine
numine (nutu diuino) demergitur illa
capite tenus, & inferioribus partibus
ris lasciuiens molliusq; se mouens sal-
in terra sed in vndis: caput vero sceleris
gore & glacie concretum, deinde etiam
vulneratum & à reliquo corpore non
sed glaciei crustis resectum in glacie
tationem lethalem exhibet, spectaculo
omnibus præbito in memoriam ea que
rat spectantibus reuocat (& iniustissimè
dis Deum & memorem & vitorem
dit).

Antequam Herodias moreretur Herodes

4.

eum ipsa à Caio imp. anno Christi 40. perpetuo exilio damnatus est apud Lugdunum urbem Gallia, & bona eius Agrippæ Regi data sunt. Herodes stimulis conscientia exagitatus timebat Ioannem licet occisum, & quantumlibet alij aliter de Christo sentirent, ipse tamen in ea erat sententia, terrore quodam affectus, ipsum esse Ioannem qui surrexisset à mortuis. Egesippus (de excid. hier. lib. 2. c. 5.) asserit eum mœrore animi consumptum interiisse.

Hæc passi sunt ob Ioan. immaniter occisum, & ob Christum spre-tum ac male habitum. Match. 14. Luc. 9.

Quia Iudæi contempserunt, carceri manciparunt, ac flagellis subiecerunt salutis viam admonentem Petrum Apostolum, Petronij Syria præfecti pedibus aduolui & colla subijcere cogebantur.

5.

Philo lib. deleg ad Caicum.

Anno Christi 46. Agrippa Rex Iudeorum miserando interitu vita functus est, cuius obitum Lucas Act. 12. mox post necem Iacobi & carcerem Petri recensuit vt Dei vindictam aduersus eum in ultionem admissorum facinorum declararet. Lucas rem gestam breui compendio perstringens ait: Statuto die Herodes vestitus veste regia sedit pro tribunali, & concionabatur ad eos, populus autem acclamabat: Dei voces & non hominis, confestim autem percussit eum angelus Domini, eo quod non dedisset honorem Deo (quod passus esset hæc à populo sibi acclamari, nec tam sacrilegam & summæ maiestati iniuriam adu-

6.

lib. 19. An-
tiq. c. 7.

lationem repressisset) & consumptus ve-
bus exspiravit. Iosephus rem gestam pluri-
profecutus inter cætera ait: Processit in
trum amictus veste tota ex argento mi-
opere contexta, quæ radijs orientis solis
culsa & diuinū quendam fulgorem em-
venerationem cum honore incutiebat
stantibus, moxq; adulatores pernicio-
li unde acclamantes, Deum confalutabo-
gantes vt faueret propitius: hætenus enim
hominem reueritos, nunc agnoscere &
in eo quiddam mortali natura excellere
Hanc impiam adulationem nec ille ca-
uit, nec repulit, pauloq; suspiciens vidit
caput suum bubonem funi extento in-
tem, moxque vt sensit hunc esse calami
nuncium qui olim felicitatis fuerat, et
mis præcordijs indoluit, secuta sunt re-
tormina statim à principio vehementius
versis igitur in amicos oculis. En, inquit
ille vestra appellatione Deus, vitam re-
re iubeor, fatali necessitate coarguens
mendacium, & quem immortalem fuisse
ad mortem rapior. Cruciatu per con-
quinq; dies nihil se remittente, confecta
tam finiuit.

Nuntius
imminen-
tis mali.

Non dissi-
mulat se
pœnas da-
re superbie
suz.

7.
Anno
Chr. 111.

Refert Dio Antiochiæ sub Trajano
cem & funestum accidisse motum terra
etiam vicinis vrbibus atque populis
immanissimam cladem. Hæc autem in-
calamitatem passa est Antiochia in vrbis

sceleris in S. Ignatium martyrem perpetrati. Auulsa enim ab ea semel ingenti illa & animata columna cuius virtuti, inuisibili quodam modo, innitebatur vrbs illa, ipsam in terram profterni omniq̄ue ex parte corruere necesse fuit. hisce namque cladibus Deus vlcisci solet neces sanctorum.

Hadrianus imp. ob plurimorum innocentium Christianorum cædem sæpius perpetrata in villa Tiburtina, quam deliciarum causa omnium sumptuosissimam exstruxerat, numine vlciscente ex nimio fluxu sanguinis phisi grauius laborare cœpit, ingrauescente morbo in hydropin incidit, diu multumq̄ue medicorum arte magicisq̄ue incantationibus curatus, cum indies magis magisq̄ue tabes grauior atq̄ue molestior redderetur, viuendi tædio affectus, mori vehementer expetijt ac procurauit. Cum enim mortem voluntariam diutius exoptatam sibi adsciscere non daretur tandem consilio medicorum cibo & potu abstinens finem viuendi fecit, An. Christi 140.

8.
Spartian.
Dio.

Hadr. dira
passus.

Tertullianus ad Scapulam procôsulem in Africa c. 3. Doleamus, inquit, necesse est quod nulla ciuitas impune latura sit sanguinis nostri (Christianorum) effusionem. Sicut & sub Hilario præside (in Africa) cum de arcis sepulcrorum nostrarum (sepulchrorum nostrorum) acclamassent; arcæ non sint, arcæ ipsorum non fuerunt, messes enim suas

9.
Anno
Chr. 203.
Sæuientes
in Christa
nos valde
grauius
multantur.

Z 4 non

nō egerunt. Et: Possumus æque & exitus quorundam Præsidorum tibi exponere quim vitæ suæ recordati sunt deliquisse quod videntur Christianos. Vigellius Saturninus qui primus hîc gladium in nos egit, lumina amittit. Claudius Herminianus in Cappadocia (indignè ferens vxorem suam ad hanc se transfuisse) Christianos crudeliter traxit solusq; in prætorio suo vastatus peste, cui vermicibus ebullisset. Nemo sciat aiebat, gaudeant Christiani, &c. Sed & qui videntur sibi impune tulisse, venient in diem diuini iudicij. Hæc Tertull.

10.
Anno
Chr. 254.

Orat. ad
sanctum
episcopo-
rum cœtum.

Decius imp. Christiani sanguinis effusione vlciscente numine haud diu in imperio permanere meruit, sed meritas pœnas dedit, dum uersus Gothos decertans, extincto filio, equo salutem captans, in profundâ palude incidens, ab ea cōfestim absorptus, nusquam amplius visus est. in quem iure Confiteor imp. his verbis inuehitur: abs te Decii iudicium citari volo, qui aliquando iustorum laboribus infectatus es, qui Ecclesiam odio habuisti, pœnam sanctè pieq; degētibus irrogasti, crudelitatis iam post hanc vitam patras, vero quibus & quàm acerbis calamitatibus se quasi irretitus teneris? tuâ porro miserâ & infelicem conditionem satis declarasti. Iud temporis interuallum, tanquam interitum & mortem interpositum, cum ipse peris Scythicis vna cum omnibus copijs

stratus, imperium Romanum omnium ore celebratum Geris ludibrio & despectui obiecti, hæc Const.

Quod Deus inultam Christianitatem tormentis expositam nunquam reliquerit S. Cyprianus ad Demetrianum in Africa Proconsulem demonstrans hæc ait; Lædere seruos Dei & Christi persecutionibus tuis desine, quos læsos vltio diuina defendit. Inde est enim quod nemo nostrum quando apprehenditur, reluctatur: nec se aduersus iniustam violentiam vestram, quamuis nimius & copiosus noster sit populus, vlciscitur. Patientes facit de securura vltione securitas; innocentes nocentibus cedunt; insones pœnis & cruciatibus acquiescunt, certi & fidentes quod inultum non remaneat quodcunq; perpetimur: quantoq; maior fuerit persecutionis iniuria, tanto & iustior fiat & grauior pro persecutione vindicta. Nec vnquam impiorum scelere in nostrum nomen exsurgitur, vt non statim diuinitus vindicta concitetur, vt memorias taceamus antiquas, & vltiones pro cultoribus Dei sæpè repetitas, nullo vocis præconio reuoluamus, documentum recentis rei satis est, quod sic celeriter, quodque in tanta celeritate sic granditer nuper sequuta defensio est, ruinis Regum, iacturis opū, dispendio militum, diminutione castrorum, &c.

Gallus & Volusianus imperatores, quam diuinam vltionem fuso Christiano sanguine

Z 5 antea

II.
Dei vindi-
dicta in
persecuto-
res semper
in prom-
ptu.

Loquitur
de nece De-
ciorum Pa-
tris & filij
imperatorum.

12.

antea prouocarunt, patrata ann. Chr. 247. Lucij Papæ vehementiorem in se concitantes accelerarunt, siquidem rebellantes milites eos occiderunt.

13.
Anno
Chr. 351.

Paulus Episcopus Constantinopolitani quia à Philippo Præside vel Præfecto iocere strangulatus est, ad hoc scelus vindictam diuina conuiuendum sibi non putauit. Philippus enim nondum vertente año præfectora sua magna cum ignominia spoliatus, iam inde priuatus, ijs quibus minime uolens ludibrio fuit. Mœstus igitur mirum in modum & quemadmodum Cain gemens & tremens, & quotidie percussorem expectans, lōge à suis ac patria sua ueluti attonitus quæ minime uolebat, morte extinctus est. Act. ep. ad solit.

14.
Anno
Chr. 362.

Apollonius SS. Monachus (ait Eusebius in vit. Patrum) cum audisset Iuliani apostatæ temporibus fratrem quendam ad manus comprehensum detineri in carcere (rogatus enim impius clericos & monachos mitti) uenit ad eum consolandi gratia, ut morosum eum in necessitate tenere constantiam, & imminetia contemnere ac deridere percelleret. Superuenit centurio & indignatus quod introire ausus esset, ipsum & omnes qui ad eum uenerant pariter conclusit, quo & militiæ officium detinerentur. Medio noctis astare uisus est Angelus ingenitè resplendens, & obtupefactis perterritis

custodibus, carceris claustra patefecit. Tunc ipsi custodes aduoluti ad pedes sanctorum rogabant eos discedere, dicentes, melius sibi esse mori pro his quam diuinæ virtuti obistere quæ eorum curam gerebat. Mane etiam ipse Centurio cum principalibus viris festinus ad carcerem venit, rogans vt discederent omnes. Dicebat enim domum suam terræ motu magno concidisse, & electos quosque famulorum suorum peremisse. Sancti vero his auditis hymnum Deo laudesque cecinerunt, & egressi ad eremum secundum apostolorum exemplum habebant cor vnum & animam vnā.

Paulinus ep. 26. ad Victricium martyrem: Carnifex, ait, qui in itinere quo percussorem tuam sacra victima sequebaris, ceruicem tuam insultans minaciter attingendi temeritate violauerat, quasi ictus sui locum præcurrente gladium manu palpans excussis illico oculis cæcitate percussus est. O Christi ineffabilis bonitas, quantum in suos ostendit affectum! iniuriam Confessoris sui non tulit impunitam, qui suis crucifixoribus rogauit ignosci: contumeliam martyris statim vltus est, qui passionem suam noluit vindicari. Sed ea ipsa ira pietas est, idcirco enim vnus cæcatus est, vt plures illuminarentur, & ipse forsitan qui oculos carnis amiserat, lumina mentis acciperet.

15,
Anno
Chr. 362.

Luc. 29.

Post-

16.
Anno
Chr. 370.

a. Reg. 12.

Postquam Basilio Magno ab Ariano im-
valente exilium decernitur, quid, ait Grego-
Naz. accidit? Exilij decretum Deus rescindit.
Nam qui Aegypti, aduersus Israelitas seque-
tis primogenitos percussit, idem imperator
quoque filium morbi plaga afficit, & quid
qua celeritate? illinc exilij tabula, hinc ma-
bi decretum, ac scelerati scriptoris manus
hibetur, & sanctus periculo liberatur. Ita
bris beneficio seruatur vir pius Imperatoris
audaciam coercentis. Quid hoc Dei iudicium
vel æquius vel celerius fingi atque excogitari
potest? Postea autem imperatoris filius ægro-
tabat afflictoq; corpore erat; Pater etiam, ut
pote pater, simul ægrotabat, remedium vni-
cunque morbo conquirens atque optinens
quosq; medicos seligens, ac precibus, ut
as vnquam incumbens, humique prouolens.
Nam Reges quoq; humiles & abiectos reddens
calamitas, nec mirum cum Dauidem eodem
prius ob filij morbū eodem morbo affectum
fuisse scriptura testatur. Cum autem huius
lo medicinam nullam inueniret, ad Basilium
dem confugit, & quoniam ob contumeliam
recens ipsi illatam, eum suo nomine accerere
præ pudore non auderet, alijs quos ardentissima
familiaritate & beneuolentia deuinctos
bebat, hanc legationem committit. Ille
nihil cunctatus, nec, quod fortasse alius fecis-
set, aduersus tempus insultans, confestim
fuit, atque ad eius aduentum statim leuiter
mortu-

morbus, paterq; meliorem spem animo concipit. Quod nisi falsam aquam dulci admiscuisset, simul & ipsum aduocans & hereticis credens, sanum quoq; & incolumem filium fortasse recepisset, atq; id pro certo & indubitato habebant qui tunc aderant calamitatisque participes erant. Etiam prefectum imp. Modestum morbus quispiam obortus viri sanctimanibus substernit. Nam plaga cordatis hominibus doctrina efficitur, ac plerumque prospero rerum successu potior & praestabilior est afflictio. Aegro corpore erat, illacrymabat, distorquebatur, Basilium accersebat, obsecrabat, satisfactionem habes clamabat, da salutem. Et quidem hanc consecutus est, &c. hanc Greg. Theodoretus de Valente subscribere conante decreto exilij Basilio irrogandi: iubet, ait, edictum de illo in exilium mittendo conscribi, quod cum sua manu ratum facere conaretur, ne apicem quidem vnum alicuius litterae facere potuit, siquidem ruptus est calamus, neque id semel, sed iterum ac tertio accidit, Ac cum impium illud edictum confirmare impensius laboraret, concussa est dextera, tremorq; eam occupauit; atque cum animo esset praemetu prope attonito charita manibus lacerauit. Calamus, ait S. Ephem, nolens iniquo subuenire consilio, vltro confractus est, insipientem erudiens quam enorme facinus patrare niteretur in seruum Christi. Cum non intelligeret tyrannus, vt qui inani

Socr. lib. 4.
 c. 21. Soz.
 li. 6. c. 19.

li. 4. c. 17.

Valēs imp.
 D. Basiliū
 vt Arianis
 cōsentiret
 inducere
 nō potuit.

Calamus
 frangitur,
 & dextera
 obriget.
 Niceph.
 li. 11. c. 18.

in impio
 scripto cō-
 firmando
 perstat.

Orat. in
 laud Basili.

inanimato calamo insensibilior erat, ac filii
 erroris, secundum quoque; arripuit ad suble-
 bendum sententiæ exilij, & ad voluntatem
 suam iniquam perficiendam, quem etiam
 dit confringi, ut & tertium. Atque; ita tres
 mi cōsubstantialitatem Trinitatis prædican-
 patrocinati sunt. Manus ad sententiam pro-
 rendam accelerabat, & calami illam iniuri-
 demonstrarunt. Sicut virga Moïsi confusa
 omnes incantatores & reliquos veneficos
 gypti: ita & calami subito cōsiliū impie-
 ac filiorum tenebrarum destruxerunt.

17.
 In laud.
 Basilij.

Greg. Naz. Mulieri cuidam, ait, amplissimū
 loco natæ, cuius maritus haud pridem ex-
 mo vitæ die functus erat, iudicis affessor
 imper. Valente) vim afferebat, inuitamque
 nuptias pertrahebat, illa autem cum nullatenus
 tione hanc vim effugere posset, cōsiliū
 pit non maioris audaciæ quàm prudentiæ
 num. ad sacram enim mensam (ad altare) con-
 fugit, Deumque aduersus hanc iniuriam
 pugnatorem sibi adoptat. Cum vero Basilij
 Magnus illam defendens ignominiosè
 retur coram Præsidente, cunctabantur fulmine
 Dei; gladius adhuc exacuebatur & differre-
 tur, arcusque; ita cōtendebatur ut tamen re-
 retur, pœnitentiæ tempus aperiens. Pallium
 detrahi ac lacerari iubebat Præfectus. etiam
 exuam præterea, si ita libet, etiam tunica
 Carnis expertem verberibus se affecturū
 nabatur, corpus submittebat vngulis lac-

Ezech. 21.
 Psal. 7.

se, at ille, huiusmodi, inquit, laniatione medi-
 cinā adferes hepati, magnopere, vt vides, me
 affigente ac debilitanti. Ciuitas (Cæsarea) si-
 mulatq; huiusce mali cōmunisq; periculi cer-
 tior facta est, tota furore corripitur, atque in-
 flammatur, ac velut fumo examen mouente
 certatim omnes cuiuslibet generis & ætatis
 excitantur, & exsurgunt, ac præsertim armo-
 rum opifices, imperatorijque textores. Quid
 multa pietatem omnes ita demū inter se par-
 tituros censebant si ipsum Eusebiū præsidem
 diuiderent ac discerperent. Quod tum audax
 ille & saltuosus iudex? supplex erat, miseran-
 dus, calamitosus, quouis homine dejectior,
 quoad Basilius populo sui reuerentia ægrè re-
 presso, supplicem suum ac vexatorem à peri-
 culo vindicauit. Hæc sanctorum Deus, qui o-
 mnia facit atque in melius commutat, qui su-
 perbis resistit, humilibus gratiam impertitur.
 Copiosius hæc Greg.

Iac. 4.
 1. Pet. 5.

18.

Cum imper. Valens videret Aphraatem
 monachum pallio vili ac sordido indutum,
 & cito gradu, licet confectum penè ætate, in-
 cedentem, ac quidam diceret, hic est ille A-
 phraates, ex cuius nutu pendet ciuitas vniuer-
 sa (Antiochena) imperator, cedo, inquit, quo-
 te conferas? ille, pro tuo, inquit, regno preca-
 turus. Tum imperator; at domi, inquit, tibi
 manendum est & intra cellam, vti lex mona-
 stica postulat, orandum, cui diuinus ille vir,
 præclare admodum, inquit, dicis, ô imperat.
 istud

istud certe mihi faciendum est, & hæc
 feci, dum oues saluatoris pace fruere
 rum quoniam jam magnopere perturbatus
 & multum illis impendit periculi, necesse
 omnes vias persequi, non modo ne a feris
 piantur, sed etiam ut cõseruentur incolæ.
 Nam dicito mihi quæso, o imp. Si filius
 ius essem, & sederem in conclau, uti
 rarem, atque inde cernerem flammam
 incidisse, ædesq; paternas iam conflagra
 cito mihi inquam, quid me facere oportet,
 ret, intus ne manere & ædes incensas neg
 re, expectareq; donec flammæ imper
 gius peruaderet, an relicto conclau
 deorsumq; cursitare, & aquam adferre
 flammam exstinguerem? Hoc certe te
 surum constat, nam hæ sunt partes filia
 dentis & prouidæ. atq; hoc ipsum nos ag
 ô imp. Etenim cum tu iam in patris noct
 des flammam inieceris, nos circumcur
 quo eam maturè possimus exstinguere.
 cum locutus esset, imperator ei in
 conticuit. Verum vnus ex eius cubi
 grauiore contra hominem diuinum
 minas, & propterea talem plagã accepit.
 te ei cura balnei commissa fuit, qui
 Aphraatem verbis contumeliosis in
 fuerat ad balneum imperatori par
 contulit. Cumq; ingressus esset, rep
 potestate mentis deturbatus in aquam ca
 simam se præcipitauit, illicoq; obiit.

Niceph. li.
 11. c. 25.

Mente ca-
 pitur.

Imperator autem sedens illum expectat, ut indicet quando ad balneum intrandum sit: ubi vero multum temporis præterierat, alios mittit qui moræ causam sibi significant. Hi ingressi balneum, cum omnia intus loca oculis lustrassent, tandem offendunt hominem in aqua feruente, mortuum, corpusque eius ardore dissolutum. Quæ re imperatori nunciata, didicere omnes quantum ponderis Aphraatis haberet oratio. Hæc Theod. lib. 4. c. 23, 24. & in Philotheo c. 8.

Iustina Augusta Valentiniani senioris imper. coniunx Ariana cum accepisset Sirmiensem Ecclesiam destitutam esse pastore, illuc properauit, quò Arianum illi Antistitem præfici procuraret. Ambrosius (Episcopus Mediol.) etiam illuc se contulit, ut Ecclesiæ Sirmienli suæ diœcesis consulturus præficeret Catholicæ communionis Episcopum. Cum autem, ait Paulinus, Ambrosius de Ecclesia pelleretur, ut non ab ipso sed ab Arianis Episcopus in eadem ordinaretur, essetque constitutus in tribunali, nihil curans eorum quæ à muliere excitabantur, vna de Virginibus Arianorum impudentior cæteris, tribunal conscendens, apprehenso vestimento sacerdotis, cum illum attrahere vellet ad partem mulierum ut ab ipsis cæsus de Ecclesia pelleretur, audiuit; Etsi ego indignus tanto sacerdotio sum, tamen te nõ conuenit, vel professionem tuam, in qualemcunq; sacerdotem ma-

A a nus

19.
Anno
Chr. 380.

vide in lo-
code hæ-
ret. exemp.
16.

20.
Anno
Chr. 526.

Debel.
Goth. li. 1.

nus iniicere. vnde debes vereri Dei iudicium
ne tibi aliquid eueniat, quod dictum est
confirmavit, nam alio die mortuam vsque
sepulchrum deduxit, gratiam pro contumacia
liarendens. Hæc Paul.
In Boëtium magnum antiquæ probitatis
decus & ornamentum truculentus tyrannus
Theodoricus Rex Gothorum Arianus
lentas manus iniicit, venerandamq; canentem
sanguine cruentavit, at etsi gladio necari
tamen exstingui potuit: cuius secti caput
sola memoria sub prægrandis piscis capite
aspectu phantasiæ representata eundem
delissimum barbarum tanto tremore con-
stitit, vt necem attulerit corpori, anima
nem inexstinguibilem condemnata. Quod
terribili atque tremendo Dei iudicio
hic tyrannus improvisa fuerit morte sub-
ptus Procopius huius temporis scriptor
fere refert verbis: Symmachus & huius
ner Boetius, à suis maioribus gentis nobilitate
tem adepti, inter Romanos & Senatorios
ros, principes erant, & consulatus veritate
gnitate perfuncti philosophiæ supra ceteros
& æquitati studuerunt, multisque tam
um quàm externorum inopiæ succurre
saluti fuere. Hi postquam ad ingentem
am euasere, deterrimos quosq; in sui
am cõcitârunt. His delatoribus Theodorici
Rex persuasus eos perinde ac res nouas
cidit, eorumque bona omnia publicauit.

paucis post diebus cenanti sibi cum miræ
 magnitudinis piscis ministri decoctum caput
 apposuissent Symmachi nuper occisi caput
 illi est visum, præfixis & extantibus inferiore
 in labro dentibus & torvè intuentibus oculis
 furibundè sibi & acerbè comminari, vnde no-
 uitate rei territus, membrisq; præter modum
 tremebundis & rigens in cubiculum statim
 citato gradu secessit, lecto decubuit, in Sym-
 machum Boëtiumq; à se scelus patratum de-
 fleuit, quo deplorato ex accepta calamitate
 dolore ingenti affectus haud longe post mo-
 ritur, &c. hæc Procop. Sed quia S. Paulus in-
 quit: Et post mortè iudicium, quod nã qualè-
 ve id fuerit ostèsum diuinitus narrat. S. Greg.
 cùm ait: Quia Ioannem Papam affligendo in
 custodia occidit, Symmachumq; patricium
 ferro trucidauit ab illis in ignem missus appa-
 ruit, &c.

Cum S. Germanus ciuitatis Parisiensis Epi-
 scopus ad Clotarium Regem (Francorum) si-
 mulac venerat Parilios occurrisset (ait Fortu-
 natus) nec tamen de sancto viro stante ante
 palatium ei fuisset indicatum mora facta an-
 te vestibulum, non præsentatus, domum re-
 uertitur. At sequens nox cõsuetis in oratorio
 vigilijs ducitur. Rex dolore atq; febris infe-
 statione torquetur. vix primo diluculo ad do-
 mum Pontificis à proceribus cõkursatur, pœ-
 na Regis exponitur, & vt sua visitatione Regis
 doloris vim mitiget, optimates deprecantur.

Aa 2

mox

Horribilis
 visio capi-
 tis ore, la-
 bijs, denti-
 bus & ocu-
 lis commi-
 nantis.

Sic Dan. 5.
 Balthasariū
 Regem dis-
 cumbètem
 ad visum
 digitorum
 in pariete
 scribètiū
 apprehēdit
 tremor &c
 lib. 4. dial.
 ca. 30.

21.

apud Sur,
 tom. 3.

mox apud pietatis virum iniuria causa ponitur, & qui ante nec nunciabatur iam honoratus, & exoratus palatium Tunc Rex vix assurgens de lectulo, casu diuino flagello conqueritur, allambit liolum & vestem sacerdotis deducit per loca doloris: culpam namq; criminis, & sic dolor omnis fugatur, &

22.

Quidam Longobardorum educto caput cuiusdam vitæ valde venerabilis amputauit. Sed cum corpus eius in terram caderet, ipse qui hunc capite truncauerat mundo spiritu correptus ad pedes eius cecidit, & quod amicum Dei occiderit inimicum traditus ostendit. hæc S. Greg.

Dial. li. 4.
cap. 23.

23.

Bredenb.
lib. 4. c. 16.
hæc ex Paul.
lo Diac.
fufius.
gladius in
terram de-
cidit.

Alius Longobardorum cum extraxit gladium, vt in S. Hospitij caput vibraret, terra in ipso ictu suspensa dirigit, nec eum se potuit reuocare (retrahere) tunc gladius laxans terræ deiecit. Sanctus imposito signo arens brachium fanitati restituit. Petrus cullor abiecta impietate in eodem loco monachus. & hæc Greg. vi. simile ex 3. di. 37. & Paul. Diac. ca. 1. li. 3. de gestis Long.

24.

Aug. ep. 122. ait: Sanctimonialis à barbaris ducta est, & per mirabilem Dei misericordiam cum honore magno suis parentibus restituta est. Domus enim illa barbarorum, vana & inptiua ingressa est, subita cepit dominum infirmitate iactari, ita vt omnes ipsi barbari tres, nisi fallor, vel amplius fratres perierint.

issima infirmitate laborarent, quorum mater animaduertit puellam Deo deditam, & credidit quod eius orationibus sui filij possent ab imminentis iam mortis periculo liberari. Periuuit vt oraret pro eis, pollicens, quod si salui facti essent eum suis parentibus redderent, ieiunauit illa & orauit, & exaudita continuo est. Ad hoc enim hoc factum erat, vt eternus docuit. ita illi tam repentino Dei beneficio salute percepta mirantes eam & honorantes quod eorum mater promiserat impleverunt. His & alijs pluribus docet, Aug. Dei seruos vbicunque sint sub Dei manu existere, cunctaq; eius prouidentia rectè disponi.

Monstra aliquando nasci diuina ultione docet Dockumensium Frisiorum pœna eorum Episcopum S. Bonifacium cum socijs casum. Nam horum sanctorum indignam mortem (ait Kempensis) in filios filiorum Deus vindicauit: vt passim ex eorum familijs (quorum maiores tam nefarium scelus perpetrarunt) in hunc diem videantur in occipite habere grossos crines subalbi coloris, in modum caudæ cuiusdam bruti animalis, vt iustè dixeris:

Semit adhuc proles, quod commiserunt parentes.

Polyd. virg. scribit eo quod Henricus II. ostenderet se infensum B. Thomæ Cantuar. S. virum jam sic vulgo negligi cœpisse, contemni, & odio haberi, vt cum venisset aliquando Strodum (vicum) eius loci incolę cu-

Aa 3 pidi

25.
Corn.
Kempius
Dokumen
sis lib. 2. de
orig Fris
sior. c. 11.

26.
Cauda con
nectitur
caudæ.
hist anglor
lib 13.

- Delr. disq.** **mag. lib. 2.** **9. 14.** pidi bonum patrem ita despectum ignominia aliqua affiendi, nō dubitarint amputare eadā equi, quē ille equitaret, se ipsos per se probro obligantes. Nam postea nutu Dei accidit, vt omnes ex eo hominum genere id facinus fecissent nati, sint instar brutorum animalium caudati, &c.
- 27.** 3. Reg. 13. Ieroboam amoto antiquo Dei cultu reprehenditur à viro Dei, quem cū extēderet manum, mox a refectanteq; viro Dei restituitur manus pristino vigori.
- 28.** 3. Reg. 19. & 4. Reg. 9. Agitur de funestiteritu reginæ Iezabel, quæ occidit prophetam Domini, & Eliæ mortem erat interminata.
- 29.** Bardas Cæsar cū filij sui coniuge (prohibita lasciuia) non aliter consuebat accipere thori legitimi consors esset. Hoc terrribile cinus vbi magnus Ignatius ille (patriarcha Constantinop.) cōperit, qui eo tempore nouissimam gubernabat (erat enim omnium in imperio piaculū istud, passimq; per compita & edes stabatur), Bardam Cæsarem verbis castigauerunt in cutientibus, adiectis sequiturque suppliciorum minis, terrebat hominem, viam reuocabat, reprehendebat, admonuit omnem machinā adhibebat vt malum extirperet. Sed enim verum erat omnino verbum illius Salomonis, qui vetat improbos taxari reprehendi. Nam reprehensiones sunt hominibus impijs flagrorū instar & corda percutiunt.

Fœdiss. in.
cestus.
Constantinus
Manasses
in anna
libus & Mi
chaël Gly
cas parte 4.
annal.

veluti sagittæ feriunt. nimirum obiurgationibus hisce Bardas Cæsar exacerbatus nõ modo nihili fecit eas exhortationes, verum etiam conceptã aduersus monentem iracundiam & indignationem alebat, non aliter agens atq; si saniosos aliquo curare volente illi non tantum aufugiant, sed etiam ergo beneficientem excandescant. Cum igitur aliquando Bardas accederet ad mysteria, nec diuinum illud munus à Patriarcha cõsequeretur (non enim vnguenta fragrantia vali putido committuntur) inflammatus iracundia leonis in morem rugit, ceu violenta pardalis in hominem iustum insilit, lacerat, à clauo summoet. Eius in locum Photium substituit. Proh qualem pro quali viro? Ex eo tempore miseriarum æstus Ignatium iactabat & demergere virum conabatur. Cæsar auras adflabat, tanquam grauius spirans aquilo, vel sæuus ille tempestatesque ciens subsolanus, quo flante procellæ graues concitabantur. Quis ea mala satis exponere possit, quibus Ignatium Photius & Bardas excruciabant? Nimirum vt propriæ manus subscriptione testaretur, amictum se sacrum sponte sua deponere, dentes homini radicitus excutiūt, genas cõrundunt, maxillas frangunt, ceu piacularibus flagitijs gaudentem, latronum ducem, maleficum, nudum, & vinctum (o sol, o terra) in frigidum sepulchrũ marmoreum, fœtens, pollutũ stercore, quo abominabile cadauer imperatoris Co-

Patriarcha
à folio
deijcitur.

pronymi continebatur, extensum toto corpore deponunt. Sed hæc audens quiduis manus perpetuo Deum latere non potuit. quippe malorum machinator pœnas luit, & aethor ærumnarum Ignatij scyphum iracundiæ diuinæ hausit. Bardas enim foueam imperatoris (Michaelis III.) fodiens ipsius in illam iusto iudicio præceps corruit. Solus autem Photius ille folio patriarchatus deturbatus est. Sic nihil omnino diuinis oculos fugit, sic Deus superbis mercedem tribuit, quemadmodum elegantissima Deus dis lyra canit. Porro Bardas (vt Glycas scribit) misere vitam in terris suam clausit. Enim cum moriturus esset prodigia quædam ostenta perniciem hominis portenderunt. mirum ortus cometarum & inuitata somnorum visa. Nam per quietem Bardas ire magnam ad Ecclesiam videbatur, ubi principem Apostolorum Petrum in folio patriarchæ sedentem cerneret, ad cuius pedes sanctissimus ille Patriarcha Ignatius prouolueret, ac vindictam eorum postularet factorum quæ à Cæsare designata in se fuissent. Mox alicui gladiû porrigi quo Bardas membratim dissecaretur. Neq; multum temporis intercessit, cum Michaelus imp. Bardæ potentiam reueritus hominem morte multatum medio tollere cogitat. itaq; Bardas horum gladijs instructos contra se pergentes intus ad imperat. se pedes abijcit. Verum

Ignatius
 honorifice
 in thronū
 suum resti-
 tuitus.

... eosdem inde abreptus membratim in frustra
 conciditur, genitalibus (quibus per flagitium
 abusus erat) hastæ suffixis, & publice populo
 spectaculi causa exhibitis.

Saluanus Massiliensis refert Deum ob de-
 risionem tonsuræ monasticæ Vandalis Asiam
 per centum annorum spatium dedisse deva-
 standam, deplorans enim Africanæ Ecclesiæ
 acerbissimum statum, ait: Non sine causa istud
 fuit quod intra Africæ ciuitates & maxime
 intra Carthaginis muros palliatum & palli-
 dum & recis comarum fluentium júbis ad-
 cutem tonsuram videre, tam infelix ille popu-
 lus quam infidelis sine conuicio atq; execra-
 tione vix poterat. Et si quâdo aliquis Dei ser-
 uus, aut de Aegyptiorum cœnobijs, aut de sa-
 cris Hierosolymorum locis, aut de sanctis e-
 remi venerandisque secretis ad urbem illam
 officio diuini operis accessit, simul vt in po-
 pulo apparuit, contumelias, sacrilegia & ma-
 ledictiones excepit. Nec solum hoc, sed im-
 probissimis flagitiosorum hominum cachin-
 nis & detestantibus ridentium sibilis quasi
 tauris cædebatur, Verè vt si qui ea inscius re-
 rum fieri videret, non aliquem hominem lu-
 dificari, sed nouum inauditumq; monstrum
 abigi atq; exterminari arbitraretur.

Cum Valentinianus imp. dedignaretur as-
 surgere S. Martino Episcopo è sella egressus
 est ignis, qui eum non assurgere modo com-
 pulit & viro occurrere, atq; manibus eius ca-

A a s put

30.
 li 8. de ve-
 ro iudicio
 & prouid.
 Dei.
 Deus seue-
 rissimè vl-
 tus est in A-
 fros, quod
 S. monas-
 chos ludi-
 brijs ac sibi
 his cum eos
 viderent
 insectaren-
 tur.

31.

Hier. 1. dicitur Prophe-
ta & sacer-
dotibus:
constitui-
te super Re-
ges & Prin-
cipes.

32.

Anno
Chr. 381.

Matth 28.
Arianis au-
licis iuxta
illud Prov.
9. accidit:
Parata sunt
derisorib'
iudicia.

33.

Ambr. ep.
29. ad Theo-
dof. imp. si
de causis
pecuniarijs
Comites
tuos con-
sulis, &c.

put submittere, sed & ad genua accidere, cogitq; prosterni vestigijs, de quo Fortunianus
*Hinc celer exilij rapiens se Casar, & ardens
Martini genua amplectens, pedibusq; volentem
Sicq; superbū hominem se agnoscere parat
Vilia regna probans, & celsa cacumina curat
Imperiale caput sancti ad vestigia subdens.*

Fuerunt, ait Paulinus, duo cubicularij Graeci
ni imp. de hæresi Arianorum, qui tractantibus
Episcopo (S. Ambrosio) quæstionem proponerent,
ad quam audiendam altero die ad se venisset
silicam Portianam se ad futuros promissores
Erat quæstio de incarnatione domini. Secundo
terro die miserandi homines superbiae tumore
re completi nec memores promissorum, contem-
nentes Deum in sacerdote ipsius, nec in
bis expectantis considerantes iniuriam, memores
etiam dictorum Dominici, qui scandalizaverit unum,
&c. conscendens in equos, quasi gratia gestadi, civitatem
si sunt, expectante sacerdote & plebe in ecclesia
constituta. Sed huius contumaciae finis fuerit
horresco referens. Subito præcipitati miseris
animas emiserunt, corpora illorum sepulturæ sunt
tradita.

Theodosius imp. infensissimo accepto
mo Episcopos deferre ad præfectos vel imperatoris
imp. excessus collegarū, vel criminum in
ris ordinis sacerdotū subterfugientes Episcopale
iudicium. hos rejicit, nec patitur ante
præfectis, quos & dato rescripto committit

ab Ecclesiasticis iudicijs penitus abstinere, quæ ad Episcopos Ecclesiasticarum rerum ac personarum legitimos iudices deferri mandauit. Maximus vero tyrannus exerens vt alter Phinees gladium in turpissimorum (adulterorum) hereticorum Episcoporum necem, etli sanctificasse manus suas domino, ob idq; vt Phinees perennitatem imperij cõmeruisse videri potuisset, tamen & vitæ & imperij fecit iacturam, non ob cædem fontium, sed ob arrogatum sibi sacerdotale iudicium. quantumlibet Episcoporum cõsensione delatû. Quàm ergo grauius delinquent qui illud cõtradictibus sacerdotibus, sibi vëdicant & extorquêt.

Anno Chr. 387. Iustina Augusta Ariana promittebat Tribunatus, & diuersas alias dignitates, ijs qui S. Ambrosium Episcopum de Ecclesia raptum ad exilium perduxissent. Quod cum multi, ait Paulinus, conarentur, sed Deo præfule perficere nõ valerent, vnus infelicio cæteris, nomine Euthymius, tanto furore excitatus est, vt iuxta Ecclesiam sibi domum pararet, atq; in eadem carrum constitueret, quo facilius raptum superpositum carpento ad exilium perduceret. Sed iniquitas eius in verticem ipsius descendit. Post annum etenim eodem die quo illum rapere se arbitrabatur, eodem carpento impositus, de eadẽ domo ipse ad exiliũ destinatus est, reputans sibi iusto iudicio Dei id in se esse cõuersum, vt in eodẽ carpento dirigeretur ad exilium q̃ ipsi parauerat

sacer-

Sacerdotũ
confitio a
gẽdæ caus-
sæ sacerdo-
tum.

Maxim⁹ si
bi arrogat
causam Ep-
iscoporũ.

34.
Severus est
Deus vin-
dex seruo-
rum suorũ.
æqua lance
pensatum
reddit q̃ in
ipso sup-
plicium
cõminan-
tur impij.

sacerdoti, cui non minimum solatii sacerdoti
præbuit, dando sumptus, vel alia quæ erant
necessaria.

35. Eodem anno Calligonus Præfectus cul-
culi junioris Valentiniani S. Ambrosio
Ambr. ad Marcellinā
sororem. mum supplicium comminabatur, cum di-
ret, me viuo tu contemnis Valentinianum
caput tibi tollo. Sed huius eunuchi proci-
am haud finit inultam abire Dominus. N.
S. Augustinus contra Iulianum Pelagianum
de spadonum concupiscentia agens ait
ob cōcupiscentiam turpem (licet in eunuchis
concumbendi conatus irritus sit) gladio vi-
re esse punitum cum meretricis confessione
esset conuictus.

36. Postquam Iustina palam Ambrosium
sequi desiderat clam sicarium in eum immi-
De hoc ait Paulinus: alius gladium ferens
cubiculum vsq; peruenit vt interficeret
dotem, sed cum eleuasset manum, dicitur
gladio dextera obrigente, remansit. Tunc
missum à Iustina postquam confessus est
chium, quod, iniquè cum extenderetur
guerat, sanatum est confessione.

37. Quia Iustina & Valentinianus filius de-
lendis ab Ecclesijs Catholicis Sacerdotibus
promulgarant edictum, à suo ipsorum
Maximum imp. expulsus sunt imperio, et
terna hæreditate priuati eodem anno. Et
contigisse vindictam ob contemptum
persecutione exagitatum dignissimum

dotem Ambrosium, omnibus eius seculi rem
considerantibus perspicuum est, quod & Rufinus atq; alij post eum confirmant.

Lib. 2. c. 16

38.

Cum in ciuitate Gazæ portarent Christiani, ait M. Diaconus, venerandum Christi lignum, hoc est, figuram crucis, videns dæmon qui habitabat in statua Veneris nec videre sustinēs signum quod ferebatur, turpiter egressus ex marmore dejecit ipsam statuam, & in multa fragmenta confregit. Accidit vero ut duo idololatræ starent prope aram, in qua stabat statua, & corruens vnus quidem caput fregit in duas partes, alterius autem humerum & brachiale, stabant enim ambo sanctum populum subsannantes.

Anno
Chr. 404.

39.

Cum Ioannes Chrysofomus Episcopus Eudoxiam Imperatricem prohibuisset ab ingressu Ecclesiæ eo quod viduæ Alexandrinæ abstulisset vineam, tentabat quidam ex ijs qui cum ipsa erant portam Ecclesię gladio percutere, eius autem manus statim arescebat, ut refert Leo imp in vita S. Chrysof.

40.

Anno Christi 404. Cum furore Eudoxiæ Augustæ Ioannes Chrysofomus Episcopus Constantinopol. actus esset in exilium, flamma, ait Palladius rerum harum præsens inspector, de medio throno in quo Ioannes federe consueuerat, & velut medio in corpore positum cor, eloquium Domini cæteris membris exponere, repente profiliens verbi Dei doctorem requirebat, quem vbi non inuenit sedem

dem totam depascebatur; ac speciem arboris
 præferens & per catenas in sublime se por-
 gens ad tectum vsq; serpebat, atque viperæ
 morem, ventre exeso, in dorsa tectorum
 clesæ ferebatur, Deo mercedem iniu-
 jam hinc, veluti destinatam huius auctoris
 sceleris pœnam, reddente, &c.

41.

Aduersarios Chrysofomi vindicta
 na diuersis eisdemque prodigiosis exag-
 ærumnis. Nam quorundam corpora Episcoporum
 & laicorum morbus assumens, ac
 ladius, varijs cruciatibus agit, lenta febris
 testina depascens, pruritusque intolerans
 totam superficiem vnguibus lanians, & co-
 quoque intestini perpetui dolores, & co-
 passio, cuiusdã pedes, intercutanei mor-
 star, nimia inflatione turgescunt. Alteri
 humoris redundãtia ad manus vsq; deri-
 eos qui male subscripsere, digitos mixto
 gori incedio cruciat. Alium aqualiculi
 & putredo ex secretiore parte corporis
 gum se extendens, & vermes gignens, ac-
 vexat. Ad hoc respirandi difficultas, omni-
 intentio membrorum, imaginesque nocturnæ
 in canes rabiosos & districtis gladijs
 ros, & vocem horrendam transeuntes, in-
 nem somnum plerisque faciunt. Alius equo-
 psus, dextero fracto crure, continuo mor-
 tur, alius omissa voce, octo mensibus
 marcescit in lecto, qui nec manus ad os tra-
 nere potest. Alius viuens crura senim vsq;

genua per triennium vritur, Chryspeli mō-
 lesta fatigatus. Alius inflata (vt aiunt) lingua
 cum febre vehemēti, nec valens eam intra
 præstitutum à natura locum continere, in pu-
 gillari scribens, confitebatur scelus suum. E-
 rat itaq; videre diuinitus illatam iram varijs
 in auctores mali sæuire modis, &c. hæc Pal-
 lad. Maruthas Episcopus Mesopotamiæ, ait
 Socrates, inuito certe animo pedem Cyrini
 Episcopi Chalcedonensis (qui fuit inter ante-
 signanos aduersariorum Chrysofomi) presso
 forte vestigio adeo oblesit vt pes putresceret,
 & necessitate adactus eum à corpore Cyrinus
 abscinderet, neq; sectionem semel passus est,
 sed sapius, nam mali contagio per vniuer-
 sum corpus serpsit, adeo vt alter pes ea infe-
 ctus similiter amputaretur. Multis erat in o-
 re Cyrinum ista perpeffum quod Ioannem
 conuicijs exagitauerat. hæc Socr. eadem So-
 lom. Addidit Socrates : Cum grando mag-
 nitudine inusitata in suburbij Constantino-
 poli decideret percrebuit sermo istud Deo
 irato propter Ioannem indicta caussa abdicat-
 um contigisse. Hunc sermonem imperatricis
 mors, quæ illico insecuta est, vehementer au-
 xit, nam quatrduo post delapsam grandin-
 em è vita decessit. Cedrenus ait : Cum vte-
 rum ferret jamq; partui esset vicina, foetus in
 vtero extractus est, ac cum eum vellet eniti id
 frustra fuit, totosq; dies quatuor mortuus
 foetus in vtero retentus computruit, atque
 vterâ

lib. 6. c. 14.
& 17.

lib. 8. c. 16.

lib. 6. c. 17.

Vltio pa-
tratorum
in S. Chry-
sof. scelerum.in com-
pend.

verit quoq; abscessum effecit. Cumq; exiret scetus, & dolorum finis non esset, dam ei litteras magicas superposuit, quae statim eiecit mortuum scetus, & simul mam miserrime efflavit. Nec Arcadius Baronijs, quamvis iunioris esset aetate, superstes fuit, vixq; ad quadriennium propagavit, ut plane vlciscete numine factum sit quanto periculo principes sequantur de quibus illa terribilis comminatio Christi: Qui tangit vos, pupillum oculi mei.

Matt. 18.

42.

**Anno
Chr. 507.**

Sicut cum in humano corpore occiduntur prosternitur homo, ita cum sanctissimi viri tolluntur, qui totam precibus fulciebant, ipsum magno corruit. Sic quod sanctorum subnixum bus diu steterat inconcussum Alarici Gothorum regnum, pro cuius felicitate antistites ad Deum iuges fundebant orationes, simulac ab eo S. Caesarius Arelatensis episcopus est passus exilium, & S. Quinctianus extorris, omnino est collapsum.

43.

**Anno
Chr. 539.**

Qui victor in omnibus Iustinianus vniuersa Africa potitus fuit, item bellum in Italia, Dalmatiam, Italiamq; vna cum vici cepit, idem ex insperato Hunnos partem est infundentes se vsq; in Constantiopolinae urbis moenia, nec quicquam virtutis habuit eos expellendi, imo ignominiose est a barbaris ingruentibus redimere

Procop de
bel. Pers.
lib. 2.

penfatione annui tributi, qui haud pridem,
cum Dei amicus effet, VVandalos, Gothosq;
inuitos superarat. Quia enim factum est in
Siluerium Rom. Pontificem, quod nec pro-
fanus aliquis tentare ausus fuiffet, passum est
ab Hunnis Romanum imperium, quod vix
quælibet destituta suo Rege prouincia subi-
tura fuiffet.

44.

Anno Christi 565. Ex improviso instar fu-
ris januam effringentis Iustinianum imperat.
mors rapuit improuisa & importuna, oppor-
tuna vero ipsi Romano imperio sub impera-
tore hæretico titubanti & in deteriora laben-
ti, vindicante Deo illatas sanctis Episcopis
contumelias, pariterq; prohibente, ne accen-
sum ab eo semel incendium vniuersam depa-
sceretur Ecclesiam.

Vt enim Dei iudicium fieret manifestius,
tunc inuisibili, vt loquitur Niceph. ictus pla-
ga, subitanea est morte subreptus, cum iam in-
dixisset exilium Anastasio Episcopo Antio-
cheno, atque cæteris illi inhærentibus Eccle-
siæ sacerdotibus.

Tulerat diu consueta patientia Deus quæ
aduersus Eutyrium patriarcham Constanti-
nopolitanum anno superiore imperator cõ-
tra fas jusq; sacrilegè perpetrarat cum è sede
eum violentus abstraxit: Verum qui non re-
linquit virgam peccatorum super fortem iu-
storum, haud fuit vltèrius progredi, qui non
solum non emendaret perperam facta, sed au-

Bb daciõra

Apo. 14.
Opera illo-
rū sequun-
tur illos.

lib. 5. c. 1.

Niceph.

lib. 17. c. 31.

ait eū facti

poenituisse

Sap. 6.

45.

Monachi
militare
coguntur.

Viri egres-
si mona-
sterij rigo-
rem & aspe-
ritatem
mundi li-
bertati de-
linjque
antepon-
unt.

daciora tentaret, repentina eum morte
ducens. Euagrius insuper eum quem dicitur
hæc vindicta percussit ob impietatem qua
fouebat & discordias quas in Ecclesia ex-
tauit ad inferos detrusum affirmat, cum
Iustinianus igitur cum omnia omnino
actumultu compleuisset, mercedemq;
bitam in extremo vitæ suæ tempore re-
tasset. ad supplicia iusto Dei iudicio ap-
feros luenda profectus est.

Rectè igitur dixit Sapiens ad Reges ter-

Horrendè, & cito apparebit vobis, quod
iudicium durissimum his qui præsumunt
Exiguo enim conceditur misericordia,
tentes autem potenter tormenta patientur.

Valens Imperat. Arianus in toto imperio
edixit vt Monachi atate iuuenes, corpora
lidi, animo strenui, confestim abiectio-
tu religioso arma caperent, & relicto ma-
sterio ad militiam nomina darent. Post
conflictum contra Gothos lethaliter vulne-
tus cum prælio se victum cerneret, fugam
luti consulere statuit. Sed fortuna quam
mel persequi cœpit non ante consistere pe-
tur quàm aut extinctum aut pessumdatum
deat. Cum ergo infelix imp. in casulam le-
storum abdidisset ab insequentibus hostibus
deprehensus, igne hinc inde iniecto viuus
crematus est, atq; ita vno die & vitam, & au-
nitatem, & imperium perdidit.

Si quando pater Antonius ad Gregorium Arianum Episcopum è montanis scriberet, quemadmodum pietas peccatori in abominatione est, eodem modo viri sancti scripta abominabatur, aliquando S. Antonij epistolam Duci (Alexandriæ & Aegypti) Blacio Ariano conspuendam abijciendamq; tradidit, sed hoc diuina vindicta inultum non prætermisit, siquidem non diu post Blacij femur equus cui insidebat ceruicibus retortis ita momordit, atque è dorso excussum humi afflixit vt intra triduum proximum periret. hæc S. Athanas. ad solitar. Sed eadem paulo filius & nonnihil diuerse idem in vita S. Antonij, quod fortasse accidit vitio librariorum. Cum, inquit, virgines monachosq; nudatos verberaret in publico Blacius, misit ad eum Antonius litteras, quarum ista sententia est. Video iram Dei venientem super te. Desine persequi Christianos, ne te ira occupet, quæ proximum iam minatur interitum. Legit infelix epistolam, & irrisit, atque in eam exspuens, proiecit in terram, portitores quoq; multis afficiens iniurijs, Antonio talia renunciari præcepit: Quoniam cura tibi tantopere monachorum est, etiam ad te mei vigoris transibit disciplina. Sed confestim minitorem oppressit supplicium, & post quinque dies os effrenatum vltio diuina compescuit. Egreditur enim, &c. cū Aegypti præfecto

Bb 2 Ne

46.
vide locum de
Hæreticis.

Nestorio, vehuntur equis, quos inter
Blacius, cuius erant, mansuetissimos
erat. Cum ergo pariter sibimet equi allerent,
mitior, quo Nestorius vehebatur,
repentino Blacium decussit in terram,
in eum inhians, femora eius lacerauit,
corrosit, vt statim relatus in ciuitate
xandriæ) post tertium diem more retur
uerisque agnoscerent minarum ab Antiochia
prædictarum effectum quanto cyus cōfiteo
tum, digno persecutoris sine completo.

47.
De glor.
conf. cap.
32. 13.

In Hispanijs (inquit Greg. Tur.) cum
vrigildus Rex contra filium suum ambrosium
atq; exercitus eius grauius loca sancta con-
teret, monasterium erat S. Martini inter
guntum atq; Carthaginem Spartariam.
entes autem monachi, quod hic exercitus
locum illum deberet accedere, fugam in-
& se, relicto Abbate sene, in insulam
abscondunt. Aduenientibus autem Gothicis
diripientibus res Monasterij, quæ sine
de remanserant, Abbatem senio incurant
sed sanctitate erectum offendunt, extra
vnus gladio quasi amputaturus ceruicem
resupinus ruit, ac spiritum exhalauit. Rex
vero hæc videntes, timore perterriti fugerunt.
Quod cum Regi nuntiatum fuisset, cum
ficatione præcepit, omnia quæ ablata fuerant
monasterio restaurari, &c.

48.

Terribili Dei iudicio pœnas dedit pro
ter qui aduersus S. Dalmatium Ruthenæ

tatis Episcopum probra jecit, & eum delirum
ac fatuum nominavit. Nam hæc eo dicente, ait
Greg. Pincerna poculum oblaturus aduenit. *hist. lib 9.*
At ille acceptum dum ori proximat, tremere *c. 46.*
cepit, laxatoque de manu calice, super alium
qui sibi erat proximus, caput reclinans reddi-
dit spiritum.

Francorū Rex Theodoricus licet peccatis *49.*
haud leuibus esset obnoxius, dū tamē Colum- *Nota quan*
banum Dei seruum bene habuit & officijs fre- *co suo dā-*
quentauit, prospera illi cuncta ac felicia eue- *no Reges*
nerunt, atque in bellis victorias & alia bona *in seruos*
plurima est consecutus. Simulac vero redar- *Dei delin-*
quentem prosequitur odio, persequitur & ex- *quant, &*
tra regnum proijcit, mox ac si à fundamentis *quantum*
reuulsus esset lapis, cui regni moles innitere- *sibi acqui-*
tur, bello exorto ciuili, nutare cepit, ac bre- *rant emo-*
ui totum penitus collapsum est ipsius reg- *lumentis,*
num. *cum eos a*
more ple-
quuntur at
que fouent

Ioan. Zonaras tom. 1. annal. refert ex ca. 16. *50.*
Numeror. horrendum interitum Coræ & so-
diorum eius, Moyfi & Aaroni sacerdotibus à
Deo ordinatis rebellantibus.

Emissarij Saulis Regis iussu interimere sa- *51.*
cerdotes Nobe, eo quod Dauidem (quem ipse *Marul. lib.*
Rex persequeretur, suscepissent, non sunt au- *3. c. 5. cx*
si manum eis inferre. Aderat Rex, in facinus *1. Reg. 22,*
urgebat, cunctantibus iratus minabatur, at illi
immoxi fixique steterunt atque adeo ipsimet
occidi si fors ita ferret quam occidere Dei mi-
nistros malebant. Serui deniq; morte con-

tempta, prætulerunt furentis domini iustitiam
reuerentiam sacerdotum Doeg vero Idumeus,
cui nulla religio nullus Dei metus erat
nec sacerdotum eius cruore manus suas
dore timuit, nec distulit pios coram
rege iugulare, ut illi morem gereret. Doeg
interpretatur mortuus, ne nescias morte
na damnandum esse quisquis tam excellen-
ordinis viris iniuriam irrogare non permi-
reret. ac ne tam immane flagitium vellet
vel ipsi Doeg impunè cessisse existimes, in
bo simul cum in Gelboë Philistinos fugerunt
iusto Dei iudicio proprijs mucronibus
buerunt, semet interficientes qui sacerdotum
interfecerant.

De exitu fu-
nesto perse-
cutorum
Ecclesie
VI. in Epit.
Postillæ P.
Schererij
conc. 3.
Dō 4. post
trū Regū.

52. 4. Reg. 12. Ozias Rex volens adolere
2. Par. 26. census monitusque à sacerdotibus, non
hoc sui muneris & contemnens, lepra pe-
titur.

53. 2. Machab. 4. Andronicus Oniam Pon-
cem dolo occidens postea purpura exutus
tamq; per ciuitatem circumductus in eod-
loco in quo Oniam interfecerat, occidit

54. Iustina Valentiniani imp. mater, Am-
hæreseos alumna impietatis suæ venenatam
viuente viro suppresserat, filio facile
pto fidenter aperuit. igitur apud me-
num posita, conturbare Ecclesiarum statu-
comminari sacerdotibus depulsione ex-
nisi Ariminensis Concilij decreta, quibus
des Patrum temerata fuerat, reuocarentur

Soz. lib. 7.
hist. ca. 12.
& 13.

bello, Ecclesiæ murum & turrim validissimam pulsabat Ambrosium, eumque minis, terroribus, atque omni expugnationis genere fatigans primum sibi aditum debellandæ conabatur facere Ecclesiæ. Sed quamuis illa Iezabel spiritu pugnaret armata, resistebat tamen Ambrosius, Helię virtute repletus & gratia ipsa autem in Ecclesijs garrere, strepere, animare, & inflammare ad discordiam populos: sed quod minus res ex sententia cederet, iniuriam putare, & pro hoc apud filium conqueri. vnde adolescentulus pro contumeliæ inuidia, quã falso cõflauerat mater, accensus, armatorum globum ad Ecclesiam mittit, cõfringi januas, oppugnari sancta, sacerdotẽ pertrahi atq; in exilium mitti protinus iubet. Sed tanta fuit perseuerãtia fidelium populorum, vt animas prius amittere quam Episcopum mallent. interim dictãda aduersum fidem imperialia decreta mandantur Beneuolo, tunc memoriæ scrinijs præfidenti. Sed ille, cui ab incunabilis sacra fides & venerabilis fuit, abnegat se impia verba posse proferre & contra Deum loqui. Tunc vero ne inceptum regi-næ frustrari videretur celsior ei honor promittitur si impleret iniuncta. Ille qui nobilior in fide esse quã in honoribus euperet: Quid mihi ait, pro impietatis mercede altiorẽ promittitis gradũ? Hunc ipsum quem habeo tollite, tantũ mihi conscientia fidei duret illãsa. Hac dicens ante pedes impia præcipientium

Vox verè
heroici pe-
ctoris & a-
nimi gene-
rosi.

Bb 4 cingu-

cingulum jecit. Ambrosius vero aduersus
reginæ furorem non se manu defensabat
telo, sed ieiunijs continuatisq; vigilijs
tari positus, per obsecrationes defensor
sibi atque Ecclesiæ Deum parabat. Dum
hæc in longum diuersis machinis & oppo-
sitionibus nequam Iustina moliretur, Ma-
mus qui se exuere tyranni insania & le-
gimum principem gestiret ostendere, dan-
teris impium protestatur inceptum, hæc
Dei impugnari, & statuta Catholica Eccle-
siæ subruui, & inter hæc appropinquare Italia
cepit. Quo Iustina comperto, hoste simi-
conscientia perurgente, in fugam versa
filio, exilia quæ Dei sacerdotibus præpa-
bat, prima sortitur.

ss.
Theod.
Eccel. hist.
lib. 3. ca. 6.

Immanis,
crudelitas.

Sæuiunt in
pios.

Julianus Imp. impietati frena laxans
cum suis scurrarum more petulanter & co-
tumeliose sanctos insectabatur, nullum ge-
conuitij & probri prætermittens in vere
tatis Professores. Abstulit deinde congre-
gationibus à Constantino Magno donatis
Ascaloni & Gazæ, quæ sunt vrbes Palestinæ
primum virorum sacerdotij dignitate
natorum, & mulierum perpetuam virgini-
tatem professarum ventres discidunt: de-
farciunt hordeo, ad extremum eos porcos
uorâdos obijciunt. Sebastæ item, quæ est
ditioni gentis, de qua dixi, subiecta locum
Baptistæ tumulum aperiunt, ossa tradunt
absumenda, & eorum cineres passim dicitur

gunt. Scelus autem ab illis in Phœnicia patrum quis est quæso qui sine lacrymis possit commemorare? Nam Heliopoli quæ est vrbs Libano finitima, execrabiles isti gentiles recordati facinoris Cyrilli diaconi, qui regnante Constantino diuino quodam zelo accensus multa simulachra quæ in ea vrbe colebantur confregerat, non modo eum interfecerunt, verum etiam dissecto ventre jecur eius degustare non sunt veriti. At Deum omnia contemplantem hoc celare non poterant, sed debitas sui maleficij pœnas ei dederunt. Nam quotquot illius sceleris labe inquinati sunt, primum amiserunt dentes qui pariter omnes ad vnum excidebant, deinde linguas perdidērunt, quæ putredine tabefactæ ex ore effuebant, postremo oculis orbati sunt, &c.

Vis veræ pietatis.

56.

Ioan. Moscus Eutra. tus in practo spiritua li c. 38. Gly as parte 4 annal. Manass in annal.

Anastasius Imp. Cum eiecisset Euphemium & Macedonium patriarchas Ecclesiæ Constantinopolitanæ, ac propter sanctam Chalcedonensem Synodum illos Gaitan in Pontum exilio relegasset, vidit in somnis virum quendam insignem, vestitum amictu candido contra se stare, codicem scriptum ferentem, ac legentem. Euoluens autem quinque folia codicis legensq; imperatoris nomen, ait illi: Ecce propter perfidiam tuam deleo quatuordecim annos; & digito suo illos deleuit. ac post duos dies facto fulgore magno atque tonitruo, pauore turbatus reddidit spiritum in summa angustia, pro eo quod impius fuit

Bb 5 in S.

in S. Christi Dei nostri Ecclesiam, eiusque p
stores exilio damnauit.

57.

Sic & Euaricus rex Gotthorum cum in
cerdotes Clericos, & Ecclesias Dei fecit
uina ultione percussus misere periit, teste

58.

gor. Turon. li. 2. c. 25. hist Franc. & Alabio
Tridentinorum, Ecclesiasticorum omni
hostis, cum votum fecisset se, si de Cluni
to victoriam reportaret, puteum testis
clericorum impleturum, interijt, caput
detruncatum, & crura succisa sunt, teste Pa
Diac. lib. 5. cap. 15. & sequentib. de gestis La
gobar.

59.

Petrus Venerabilis Abbas Cluniacen.
c. 1. mirac. Mafiscus (ait) quantum ad ius ec
siasticum Lugdunensi primatui, quantum
ius seculare Francorum Regi subditur.
ius vrbis principatum quodam tempora
nomine Comitris quidam obtinens super
sonas & res Ecclesiasticas execrandam
rannidem exercebat. Longe enim ex
rans aliorum prædonum nequitiam,
solum aperte Ecclesiarum substantias
piebat, sed redditus earum omnes cum
possessionibus sibi tyrannica violentia
iugabat. Nam Canonicos de Ecclesijs,
etiam monachos de monasterijs suis ep
terras omnes, redditus omnes, & quæ
eis ad huius vitæ subsidium à maioribus
ta fuerant immisericorditer abstulit, iure
proprio mancipauit. Ostenduntur ad huc

incolis antiquarum Ecclesiarum ruina, ex quibus ipse sacrae religionis cultores eiciens, venerabilia loca omnipotenti Deo religiose seruentium multitudine referta in eremi solitudinem redegit. Ita se totum Deo subtrahens, mundo dedicans, gehennae & tremendorum Dei iudiciorum oblitus, ut Euangelicus ille iudex, nec Deum timebat, nec hominem verebatur. Cumque diu concessa potestate abusus quotidie seipso deterior fieret, nullaque iam spes correctionis eius existeret iram aduersum se omnipotentis Dei iam non reuocandam commouit, atque in se dirissime expertus est scripturae sacrae sententiam dicentis: Horrendum est incidere in manus Dei uiuentis. Et quia nequitia eius non occulta sed publica, non cum timore sed cum audacia Deum prouocauerat, non latenter sed publice, non inuisibiliter, sed visibiliter terribile factus est tyrannus principibus in exemplum. Nam cum solempni die Matisconi in proprio palatio resedisset, cumque multitudo tam militum quam diuersi ordinis circumstaret, repente ignotus homo equo insidens per ostium palatii ingressus omnibus conspicientibus & admirantibus usque ad ipsum equitudo peruenit, cumque ei adstaret, se ei velle colloqui dicens, ut surgeret ac se sequeretur non tam monuit quam imperauit. At ille inuisibili potentia constrictus nec iam resistere valens surrexit, atque usque ad ostium domus processit, ubi equum

Ecclesiarum & Ecclesiasticorum oppressor punitur.

equum paratum inueniens eumq; ab eo con-
 cedere iussus adscendit. Cuius stantis ma-
 nas ille arripiens, statim cum velocissimo
 su per aera ferri cunctis conspicientibus
 pit. Cumq; immenso eius clamore ac mi-
 bili eiulatu rota ciuitas commota ad tam
 sum spectaculum concurrisset, tam diu
 per aera currentem attoniti conspexerunt
 quam diu naturali oculorum acie eum
 qui potuerunt. Qui cum eum diu, succur-
 ciues, succurrite, vociferantem audirent,
 iuuare valerent, subtractus tandem
 hominum, æternus, quemadmodum me-
 rat, factus est socius dæmonū. Quia hic Co-
 dum cum dæmone de palatio egredere
 per ostium muri palatio illi proximitate
 tum habuit, hoc ostium ciues ob rãtã re-
 rorem & memoriam posteris commemo-
 dam lapidibus obturauerunt.

Pluribus
 hæc abbas
 Clun.

60.

Oeconomo-
 mus imita-
 tus mores
 Comitum
 hac vita se-
 uerè admo-
 netur ut
 futuræ vi-
 tæ suppli-
 cium effu-
 giat.

Quod nuper Otgerius VVilhelmus
 tis præpositus renouare cupiens & pro-
 quædam, quæ publico vel priuato vici-
 saria videbantur, peruium facere volens
 ductis quodam die operarijs obicem
 ab ostio remouebat. Erat autem & ip-
 posse suo acer Ecclesiarum persecutor,
 parua occasio occurrebat, res earum
 diuersis vexabat Dum igitur hic operari-
 eto instaret, ecce inuitabiliter à diabolo
 tus, ac videntibus qui aderant multo
 spatio subleuatus. Sed confestim dicitur

corruit, eiusq; corpore grauitèr colliso, brachium quoque illius subita illa ruina confregit. quod videntes socij rursus foramen ostij quod aperire cœperant, lapidibus obturauerunt, & ad pereñem vtriusq; prodigij memoriam clausura perpetua damnauerunt.

vi. Surium
mense Sep.
lib. 3. vitæ
9. Remar
cli.

61.

Bredemb. lib. 7 collat. sacr. c. 52. Cum, ait, oppidum montis S. Gertrudis in Belgio à principe Auraico occupatum esset, captus est, & in vincula coniectus D. Matthias Lyropius ordinis prædicatorum. Circa idem tempus milites regis Hispaniarum cœperant quædam nobilem factionis Auraicæ, quem se vita & libertate donaturum ajebant, si Dominicanus iste D. Matthias reciproco modo ab istis in libertatem restitueretur. Capitaneus vero Catholicae religionis hostis iuratissimus hæc audiens proclamabat nullo pacto se monachum istum dimissurum, sed ante horam, inquit, 12. si vixero, suspendetur. Contigit eadem hora Regios Auraicosq; milites configere, atque Auraicos succumbere. Qua clade accepta illi qui ex prælio salui euaserant in oppidum montis S. Gertrudis confugerunt illatamque cladem vniuersam mox perfidiæ capitanei imputarunt. ille metu percussus in penarium quoddam sese abdidit, vbi à milite quodam Auraico deprehensus eodem momento confossus est, sic contigit vt ad horam vsq; 12. qua fratri Dominicano vitæ suæ terminum posuerat, ipsemet superstes nõ esset, miraculosè
quo-

quodammodo sublatus, ne in opus imple-
 ferret, quod perniciosè erat minatus. Fra-
 ste Matthias mirabiliter postea carceribus
 beratus etiam nū viuit Busciducis in Bro-
 tia degens, religiose viuens, & frequen-
 concionibus populum erudiens. Sic olim
 tiachus cum superbè locutus esset, se ven-
 Hierosolymā, & cōgeriem sepulchri-
 rum eā facturum, præciperetq; acceleran-
 gotium, currumq; sine intermissione iu-
 agitari (cælesti eū iudicio perurgente) pro-
 eodē impetu de curru decidit, graui con-
 collisione percussus ac deinde vermibus
 pore toto scaturientibus fœtidiss. & horri-
 morte interiit. Sic & Aman in patibulo
 Mardocheo erexerat, ipse suspensus est. In
 canor cum missus esset, vt vniuersum Is-
 rû genus deleret, triumphū canens ante
 riam, promisit se nonaginta Iudæos taliter
 stracturum, non respiciens ad vindictam
 eum ab omnipotente erat consecutus, quia
 enim Machabæus factus sibi adiutore om-
 tente, interfecit de illius exercitu nouem
 hominū, maiorem autem partem vulneribus
 debilem factam fugere cōpulit; & pecunia
 rum qui ad emptionem ipsorū venerant
 latis ipsos vsquequaq; persecuti sunt.

65.

Boleslaus impius Rex ob necē D. Stanis-
 anathemate ictus, amens factus, à canibus
 prijs fuit deuoratus.

66.

Geila vxor Ducis Franconicę D. Karoli

62.

2. Mac. 9.

63.

Esther. 7.

2. Mac. 8.

64.

vide in lo-
 co de cæ-
 remon.
 exempli. 3.

luserat occidi res latebat sed Deus auctorem
hoc pacto prodidit: vnus eorum qui sanctos
viros gladio peremerat subito à dæmone ar-
reptus, ingenti voce clamare cœpit, Kiliane a-
criter me persequeris. igne enim consumor.
quod feci cœlare non possum. video immine-
re mihi gladium tuo sanguine respersum. Ta-
lia diu vociferans & proprijs dentibus se la-
nians à præsentī migravit ad pœnas æternas.
De talibus quippe scriptum est: duplici con-
tritione conteres eos Domine. alter vero cœ-
dis sanctorum conscius in rabiem versus gla-
diose petijt effusisq; visceribus per tormenta
præsentis temporis ad æterna peruenit. Quis-
nam, Geila, talia cernenti tibi sensus tunc e-
rat? infelix cruciatibus aucta furebas. Non
multo post & ipsa bellua, de qua loquimur,
cruciatibus arrepta quantis poterat vocibus
clamabat: iuste torqueor, quæ sanctis viris
tortores adhibui. Recte crucior, quæ crucia-
tus illis parauī. Acriter instas Kiliane, ignem
accendis Kolimanne, fomenta ministras Tor-
nane. Sufficiat vobis vicisse, nimis veltras
vicissimini iniurias. A calice dictus es Kilia-
ne, sed nimis amaram mihi potionem infun-
dis. His dictis miserabiliter torquebatur, ita
ut à multis teneri vix posset. Tandem cum
magno cruciatu ad cruciatus diabolo para-
tos migravit. Hæc auctor Martyrij B. Kiliani
apud Surium tom. 4. iul. 8. vide comment. P.
Serarij in hanc vitam.

Ca

Grauitet
punitur A-
riobaldus
Dux Lon-
gob. apud
Ionam in
vita S. Bes-
tulphi,
mense Au-
gust.

67. Calumniosam accusationem piorum
uiter punit Deus, vt patet de femina qua
Gregorium Agrigentinum fuit calumnia
vt in historia vitę eius legitur apud Meropem
68. Sur. mense Nou. & de alia narrat Cyprianus
in vita S. Danielis Stylitę, quę virum sanctum
mendaciter infamarat. Sur. mense Dec.
69. post idem ibi narrat de viro & femina
beris occupatis à dæmone propter Petrum
sanctum calumniam.
70. Ecclesiastica historia docet Tyrannum
Armenię Regem cum Christianos Damocri
tiani tempore varijs cladibus & damnis
cisset. Et Gregorium quidem in lacum
altitudine molestissimum fame enecat
misisset, Ripsimen vero virginem re
tem illi obsequi, & socias eius sanctimon
plurimas crudelissime necari iussisset.
Dei vindictam consequitam. Inualit
um infania, qua plane dæmoniace fure
mutata corporis figura in porcum, me
motę dentibus suas absuēbat carnes. C
quoq; qui eius facta approbant milia
giltratus, & alij, in furorem redacti
signabant, & ipsi in sues conuersi, vt N
rus, vel mente solum ab alienati vt cen
taphraestes: tandem baptismi lauacro
corporis formam & animę mentisq;
tem receperant, illo ipsos baptizante
tante ad pœnitentiam D. Gregorio mar
non illo Thaumaturgo, vt putat scho

Vis bapti
mi.

Nicephori, sed alio, vt docet Metaphrastes.

Qui interfecit Abbonem Abbatem paulo post arreptus à dæmone miserabiliter vitam finiuit. Glocer. li 3. c. 3. 71. Baron. an. Chr. 1003.

Anno Christi 1014. Suuanus vel Suuenus Rex Danorum qui anno 1013. ingenti comparata classe inuaserat Angliam S. Eadmundo Rege martyre vltore, diro peremptus est vulnere, vt prolixè describitur à Rogerio. 72. Anno Chr. 1011.

Qui S. Simeonem Armenum vt hæreticum accusauerat, & populum ad necandū seruum Dei concitauerat eadem hora à spiritu maligno arripitur & miserè vexatur. 73. Baron. an. Chr. 1016.

Isacius Commenus imp. in Oriente anno Christi 1058. omnia monasteriorum bona ad dedit fisco, relicta solū stipe Deo seruentium monachorum. ideo aduersus ipsum cælitus iectibus fulminum ab irato numine dimicatum est, adeo vt ingens metus adegerit eum exuere purpuram, & induere monasticum habitum, & inter monachos obire seruitia monachorum (qui monachos ita persequi aggressus est). Nam in monasterio Studij monachis seruiens reliquum vitæ tempus absoluit, postquam fulmine percussus equo deiectus, & humi spumas ex ore edens vt epilepticus esset deuolutus, & morbo dies aliquot detentus mortem expectasset. 74. Imp. Dei vindicta vehementer exagitur. Sponte deponit purpuram.

Anno Chr. 1106. Mortuus est V Vilhelmus Anglorum Rex perturbator ecclesiasticæ libertatis cuius causa S. Anselmus extorrisit ecclesiæ sibi Deum 75. Qui lacessit ecclesiā sibi Deum

Cc ab

aduersariū
cōstituit &
vitorem.

Edinerus
in rebus
gestis an-
selmi, li. 2.
Luc. 24. Si
in viridi li-
gno, &c.

Sagitta in
ferā emissa
transfixus
perijt is qui
D. Ansel-
mū ex insu-
la eiecit.
Deut. 32.

Luc 13.

76.
Platus li. 1.
de bono
status reli-
giosi, in
proximo.

Greg. 13.
mor. ca. 5.
Illos precis-
pue repro-

ab ecclesia sua Cantuariensi in Gallia exul-
gebat. Nam jam pluribus deterritum
prodigijs, in venatione dum esset, sagitta
ceruum emissa eius præcordia subiens in-
interfecit. Si tali meruit sententia con-
nari Catholicus princeps ob vnus duntaxat
Episcopi extorris iniuriam: qualem am-
cium sunt habituri qui fidei Catholice
duelles, Anglicanos, &c. Catholicos con-
Episcopos siue ferro siue exilio constu-
runt, & alias iniurias nefandas ipsis Eccle-
intulerunt? Non patitur Deus inultum
quam remanere peccatum quod non
pœnitentia, qui ad tempus punienda re-
uat. Nam ipse: Nonne hæc condita sunt
me & signata in thesauris meis? mea est
vt reddam illis in tempore. Sed sic vlti-
tur sæpe minora peccata vt ex his timere
cant qui maxima perpetrarunt. Cuius
gratia casum turris Siloë nunciantibus
fuit eum in exemplum futuri iudicij
Dei.

Celeberrimis sanctissimisque ordinibus
Dominicano & Franciscano cum felicitate
progressu adolescerent, annis ab eorum
tu ferme quinquaginta opposuit dante
lielmum quendam Matisconensem Con-
nicum, ei que amentia ac scelere parentis
raldum Parisiensem Doctorem, qui tunc
ce tum scriptis nec mendicare, nec in
studere, nec ad populum concionari
totum

confessiones pœnitentium excipere licitum
eis esse affirmabant. Quare Gulielmus ab A-
lexandro IV. Pontif. Romam euocatus in pu-
blico Cardinalium confessu, vtraque familia
pro sua Deiq; causa adnitente, conuictus da-
mnatusq; est, ac non solum liber in omni-
um conspectu igni traditus, sed ipse quoque
auctor tum Ecclesiastici ordinis functione,
tum omnibus etiam redditibus exutus at-
que insuper à Ludouico Rege tota Gallia in-
terdictus. Gyraldus autem non ita multo
post paralyti primum, deinde lepra diuinitus
immixta interiit, vt ipsa extraordinariæ mor-
tis sceditas peccati quoque sceditatem osten-
deret.

bi in S. Ec-
clesia perse-
quantur
quos mul-
tis conspi-
ciunt esse
profutu-
ros.

Cum S. Columbanus è Luxoniensi mona-
sterio à Theodorico Rege Burgundiæ, im-
pulsu auix Brunehildis, præter iniurias in
exiliû pulsus esset, cû aliquot è suis, primum
in ea fuga Satelles, qui per insolentiam vnum
ex eius fratribus fuste cæciderat, paulo post i-
pso eodem loco aquis suffocatus est, vt ei
propheticæ prædixerat Columbanus. At
Theodoricus inito bello cum fratre Theo-
doberto, in Metensi vrbe incendio, seu casu,
seu diuinitus excitato, absumptus est: cuius
regnum inuadens Clotharius Rex Franciæ
primum sex eius filios captos omnes intere-
mit, deinde Brunehildem pene alteram Ie-
sabellem camelo impositam ignominiose per
totum exercitum spectandam circumduxit,

77.
Deus pro-
regit Reli-
giosos ad-
uersus im-
proborum
impetus.

vi. P. Platū
de bono
status reli-
giosi lib. 1.
c. 33.

deniq; indomitorum equorum caudis alligatam discerpi iussit, qua poena & illa miserum me vitam finiuit, & ea tota familia radice extincta, regnum omne in Clotharium translatum est.

78.

Cum Balatius Aegypti praefectus tempore Antonij magni modis omnibus Catholicos vexaret, in primis autem monachos, ut publice eos virgis caedi iuberet, his comitatus Antonius breui epistola ad eum sanctas caelestes iras imminentes denunciauit, quod ille epistolam irridens abiecit in terram editis minis, se cum ipso quoque Antonio, quod monachorum causam suscepisset, prorem habiturum. Cuius quidem arrogantia to eum poenituit, vix enim quadriduo elapsa cum animi gratia ex vrbe prodisset, dum cum illo familiaris quidam, huius equus nullus ad eam diem mitior fuerat, repente eum insiliit furens, dentibusque arreptum in terram detractum, vngula in superstitio trivit, ut ei nulla vi eripi posset. Itaque multo post foede exspirauit, admirantibus omnibus, diuinamque ultionem manifestis essentibus.

79.

Anno 1356. Armacanus Hybernicus I. in Anglia, deinde Auernione, pontificia sedes morabatur, in publico Cardinalium conuentu multa contra mendacium statum euomuit, sed non multo post

ra sublatus est, & vna cum ipso ipsius quoque
criminationes sunt sepultæ.

80.

Annis ferme 20. post hoc factum prælati
quidam de Franciscano ordine abolendo cõ-
silia inter se contulerunt, & ad eam rem per-
ficiendam quoddam aliquot Episcoporum
conuenticulum coegerunt. Erat autem in ea-
dem vrbe Ecclesia præcipua, & in Ecclesiæ
fenestris vitreis duæ imagines pictæ, vna S.
Pauli, qui ensẽ, altera S. Francisci qui cru-
cem manibus tenebat. Noctẽ ædituus visus est
sibi Paulum audire hæc dicentẽ, quid agis
Francisce? cur tuam nõ defendis familiam?
cui ille, quid faciam? nihil habeo præter cru-
cem, & hæc ipsa me admonet de patientia ser-
uanda. Tum Apostolus hortari, ne tantam
ferret iniuriam suumque ei offerre gladium.
Territus ædituus simul ac illuxit occurrit in
templum certoque vidit vtramq; imaginem
in signia inter se commutasse, atque in Pauli
dextera crucem adhuc esse. Franciscum vero
gladium habere cruore stillãtem, quod dum
secum tacitus miraretur, increbuit rumor, E-
piscopum illum qui eius consilij auctor fue-
rat, repertum esse mortuum, præcisus ceruici-
bus. Ac ipse quoq; nocturnum visum narrare
cepit, ac pro eius fide ipsas imagines omni-
bus ostentare.

81.

Cum Innocentius IV. Pontifex nescio
quibus causis esset in Franciscan. & Domi- P. Platus
can. ordinem, nulla eorum culpa, incitatus, & cap. 34.

Cc 3 qui-

quibusdam edictis eorum priuilegia ac facultates impedisset, ij quidē ad cæleste auxilium implorandū inter alias preces Litanias etiam quotidianas indixere, quæ dum Romæ à fratribus Dominicanis in Ecclesia recitarentur vni ex ipsis contigit, vt ipsam B. Virginem deret super altare stantem vna cum Filio vt ipso vultu eius familię mœrorem ac lacrimas, quas vberius fundebant, miserari videretur, & ad Filium conuersa hæc verba, vt in Litanijs solet, iterare, Fili exaudi eos. Nec multo post ipsum Innocentium ferunt cum Napoli decumberet, morte iam imminente grauiter pœnituisse, illaq; verba ex Psalmo protulisse: Propter iniquitatem corripuit hominem, &c. statimque ex hac vita transiisse.

POENITENTIAM DESPICIENTES & vita emendationem procrastinantes puniuntur.

¶ Anno
Chr. 704.
lib. 5. hist.
eccles. de
gēte anglo-
rum c. 14.
vi P. Lud.
Granar.
conc. 1. de
Pœnit.

FVIT (ait Beda res gestas sui temporis describens) quidam temporibus Coenani qui post Edilredum regnavit vir in latrocinio bitu atq; officio militari positus, sed, quædam pro industria exteriori, Regi placens, tantum pro interna suimet negligentia dissipatus. Admonebat ergo illum sedulo, vt confiteretur, & emendaret, ac relinqueret scelera priusquam subito mortis superuentu temporis omne pœnitendi & emendandi perderet.

rum ille licet frequenter admonitus, spernebat verba salutis, seseq; tempore sequenti poenitentiam acturum esse promittebat. Inter hæc tactus infirmitate decidit in lectum, atq; acri coepit dolore torqueri. Ad quem ingressus Rex (diligebat enim eum) multum hortabatur, vt vel tunc, antequam moreretur, poenitentiam ageret comissorum. At ille respondebat, non se tum velle confiteri peccata sua sed cum ab infirmitate resurgeret, ne forte exprobrarent sibi sodales quod timore mortis faceret ea quæ sospes facere noluerat: fortiter quidem (vt sibi videbatur) locutus, sed miserabiliter, vt postea patuit, daemoniaca fraude seductus est.

Iusto Dei iudicio hæc poena puniatur peccator vt moriens oblitiscatur sui qui dum viueret oblitus est Dei.

Conscientia

Cumq; morbo ingrauescente denuo ad eum visitandum ac docendum Rex intraret, clamauit statim miserabili voce. Quid vis modo? Quid huc venisti? non enim mihi aliquid vtilitatis aut salutis potes vltra conferre. At ille: noli, inquit, ita loqui; vide vt sanum sapias. Non, inquit, insanio, sed pessimam mihi conscientiam certus præ oculis habeo. Et quid, inquit, hoc est? Paulo ante, inquit, intrauerunt domum hanc duo pulcherrimi iuuenes & resederunt circa me, vnus ad caput, & vnus ad pedes, protulitque vnus libellum perpulchrum sed vehementer modicum, ac mihi ad legendum dedit, in quo omnia quæ vnquam bona fecerim intuens scripta reperi, & hæc

Horribilis visio & miserandus interitus impoenitentis.

Cc 4 erant

Apoc. 14.
Opera illo-
rum sequun-
tur illos.
Eph. 6. que
fecerit ho-
mo, hæc re-
cipiet.
Matt. 12. in
die illa de-
omni ver-
bo otioso
rationem
reddent.

Apoc. 20.
Codices
scripti &c.
Matth. 18.
tradi torto-
ribus, &c.

Rex hoc ex
emplo plu-
rimum in
pietate pe-
fecit, ex em-
plo priorū
Regum Ro-
mæ ad S.
limina A.
post. pere-
grinatus, &c.

erant nimium pauca & modica. Reperunt
codicem, neque aliquid mihi dicebant. Tunc
subito superuenit exercitus malignorum &
horrendorum vultu spirituum, domumque
hanc & exterius obsedit, & intus maxima
parte residens impleuit. Tunc ille qui
scuritate tenebræ faciei & primatu
maior esse videbatur eorum proferens col-
cem horrendæ visionis & magnitudinis
normis, & ponderis pene importabilis
vni ex satellitibus suis mihi ad legendum
ferri. Quem cum legissem inueni omnia
læra non solum quæ opere, vel verbo, sed
iam quæ tenuissima cogitatione peccavi,
manifestissimè in eo tetræ esse descripta
Dicebatque ad illos qui mihi assederant
albatos & præclaros: Quid hic sedetis, scientes
certissimè quia noster est iste? Responderunt
Verum dicis, accipite & in cumulum dæmon-
tionis vestræ ducite. quo dicto statim dis-
ruerunt.

Surgentesque duo nequissimi spiritus,
bentes in manibus furcas, percusserunt me
nus in capite, alius in pede, qui videlicet
do cum magno tormento irrepunt mea
cera in interiora corporis mei, moxque
inuicem peruenient, moriar, & pararis
piendum me dæmonibus in inferni clau-
pertrahar. Sic loquebatur miser desperans
& non multo post defunctus, penitentiam
quam ad breue tempus cum fructu venia-

Receperunt...
 gere superledit, in æternum sine fructu pœnis
 subditus facit, &c.

Idem Beda: Noui, ait, fratrem, quem uti-
 nam non nossem, cuius etiam nomen, si hoc
 aliquid prodesset, dicere possem, positum in
 monasterio nobili, sed ipsum ignobiliter vi-
 uentem. Corripiebatur quidem sedulo à fra-
 tribus ac maioribus loci, atque ad castigatio-
 rem vitam conuerti admonebatur. Et quam-
 uis eos audire noluisse, tolerabatur tamen ab
 eis longanimiter ob necessitatem operum ip-
 sus exteriorum; erat enim fabrili arte singu-
 laris. Seruiebat autem multum ebrietati, &
 ceteris vitæ remissioris illecebris, magisq; in
 officina sua die noctuque residere, quam ad
 psallendum atque orandum in Ecclesia, au-
 diendumq; cum fratribus verbum vitæ con-
 currere consueuerat. Vnde accidit illi (quod
 solent dicere quidam) quia qui non vult Ec-
 clesie ianuam humiliatus ingredi, necesse ha-
 bet in ianuam inferni non sponte damnatus
 introduci (intrare).

Percussus autem languore atque ad extre-
 ma perductus, vocauit fratres, & multum mœ-
 lens ac damnato similis cœpit narrare quia
 videret inferos apertos & Satanam immer-
 sum in profundum tartari. Caipham quoque
 cum ceteris qui occiderunt dominum iuxta
 eum flammis vlticibus contraditum, in quo-
 rum vicinia, inquit, heu misero mihi locum
 aspicio æternæ perditionis esse præparatum.

Co 5 Au

2.
 lib. 5. ca. 19.

Terribilis
 visio ostens
 sa impœ-
 nitenti mo-
 nacho.

Audientes hæc fratres, cœperunt diligenter exhortari, vt vel tunc positus adhuc in corpore pœnitentiam ageret. Respondebat desperans: non est mihi modo tempus vitæ mutandi cum ipse viderim iudicium meum iam esse completum. Talia dicens sine medico salutis obiit, & corpus eius in vicinis monasterij locis humatum, neque aliquando eo vel missas facere vel Psalmos cantare, saltem orare præsumebat. O quam grata distantia diuisit Dominus lucem & tenebras. B. protomartyr Stephanus passurus vitam pro veritate vidit cœlos apertos, & gloriam Dei & Iesum stantem à dextris Dei & vbi erat futurus ipse post mortem, ibi cœlos mentis ante mortem, quo lætior occurreret, misit. At contra faber ille tenebris mentis & actionis, imminente morte, vidit porta tartara, vidit damnationem diaboli & sequacium eius, vidit etiam suum infeliciter tales carcerem quo miserabilius ipsa desperata salute periret, sed viuentibus, hæc cognouissent, causam salutis sue peccatione relinqueret. Factum est hoc in præfata prouincia Berniciorum, ac longe lateque famatum multosque ad agendam & non ferendam scelerum suorum pœnitentiam prouocauit, &c.

Ad 6.7.
Nota anti-
thesin de S.
Stephano
& perduto
monacho.

3.
hom. 12. in
Euang.

B. Greg. Agens de procrastinatione peccati, inquit, vir nobilis in Valeria prouincia nomine Chrisaorius fuit, quem lingua

populus Chryforium vocabat vir valde idoneus, sed tatum plenus quantum rebus, superbia tumidus, carnis suae voluptatibus subditus, in acquirendis rebus auaritia facibus accessus. Sed cum tot malis dominus finem ponere decreuisset, corporis languore percussus est. Qui ad extremum veniens eadem hora qua iam de corpore erat exiturus apertis oculis vidit terrosos & nigerrimos spiritus coram se assistere, & vehementer imminere, ut ad inferna claustra se raperent. Coepit tremere, pallescere, sudare, & magnis vocibus inducias petere, filiumque suum Maximum quem ipse iam monachus monachum vidi, nimis & turbatis clamoribus vocare dicens, Maxime curre, Maxime curre, nunquam tibi aliquid mali feci, in tuam fidem me suscipe. Turbatus mox Maximus affuit, lugens & perstrepens familia conuenit. ipsi malignos spiritus videre non poterant, sed eorum praesentiam in confusione, in pallore ac tremore illius, qui traheretur, videbant. Pauore autem tetra eorum imaginis huc illucque vertebatur in lectulo, iacebat in sinistro latere, aspectum eorum ferre non poterat; vertebatur ad parietem, ibi aderant. Cumque constrictus nimis relaxari se non posse desperaret coepit magnis vocibus clamare dicens: inducias vel usque mane, inducias vel usque mane. Sed cum hac clamaret in ipsis suis vocibus de habitaculo suae carnis euulsus est, &c. Nos nunc solcite ista cogi-

vide in loco de Luxuria exempl. 16.

cogitemus ne nobis in vacuum tempora
eant, & tunc quæramus ad bene agendum
uere cum iam cōpellimur de corpore
Huc vsq; Greg.

4.

hom. 19. in
Euang. &
lib. 4. dial.
ca. 37. licet
verbis non
iisdem.

Idem cum exhortatur vt tempell
peccatis resipiscamus, Præsenti, ait, ante
monasterio meo quod iuxta beatorum
tyrum Ioannis & Pauli Ecclesiam situm
frater quidam ad conuersionem venit, do
te susceptus est, sed ipse deuotius est con
fatus. Hunc ad monasterium frater suus
pore non corde (necessitate magis quam
luntate) secutus est. Nam valde conuer
nis vitam & habitum detestans in monast
vt hospes habitabat, & monachorum
moribus fugiens recedere à monasterij
tatione non poterat, quia vel quid agere
vnde viueret non habebat. Erat eius
cunctis onerosa, sed hunc omnes æquan
ter pro fratris eius amore tolerabant. Na
perbus & lubricus si qua post hoc seculum
queretur vita nesciebat, iridebat
quis ei hanc prædicare voluisset. Itaque
habitu sæculari viuebat in monasterio,
leuis, nutibus instabilis, mente tumidus
incompositus, actione dissipatus. Mem
tem Iulio nuper elapso huius quam
pestilentia clade percussus est; qui ad
mum veniens vrgeri cœpit vt animam
deret. Et vltima iam corporis parte præ
tua vitalis virtus in solo pectore & lingua

manferat. Fratres aderant, eiusque exitum in quantum Deo largiente poterant, oratione quebantur. at ille subito ad deuorandum se draconem venire cōspiciens, magnis vocibus cepit clamare, dicens, Ecce draconi ad deuorandū datus sum qui propter vestrā presentia deuorare me non potest. Quid mihi moram facitis? date locum vt ei deuorare me liceat (non me amplius cruciet). Cumq; hunc fratres vt signum sibi crucis imprimeret, admonerent, respondebat virtute qua poterat, dicens: Volo me signare, sed non possum, quia dracone premor. Spumæ oris eius faciem meam liniunt, guttur meum eius ore suffocatur. Ecce ab eo brachia mea comprimuntur quia iam & caput meum in suo ore absorbit. Cumq; hoc ille pallens & tremens & moriens diceret, cœperunt fratres vehementius orationibus insistere, & oppressum draconis presentia suis precibus adiuuare. Tunc repente liberatus magnis cœpit vocibus clamare, dicens: Deo gratias. Ecce discessit, ecce exijt, ante orationes vestras fugit draco qui me accedebat, (pro peccatis meis intercedite) Mox autem feruiturum se Deo & esse monachum deuouit: atque à tempore illo nunc vsque febribus premitur, doloribus fatigatur. morti quidem subtractus est, sed adhuc plenius vitę restitutus non est. Quia enim longis & diuturnis iniquitatibus pressus est, longo languore fatigatur, & durum cor ignis purgationis

Nota quid
pię preces
quid iustorum
presentia
vita exceden
tib. prosit.

Hęc excita
bunt piorū
erga moriē
tes misericordiam.

Magna Dei
misericordia.

Illorū precibus qui
lectulū circumstant &
mortis &
inferorum
pœnas
effugit.

nis durior concremat, quia diuina dispo-
sitione agitur vt prolixiora vitia egritudo
lixior exurat, &c.

S.
3. tom Bi-
bli. 5. part.

Petrus Damianus: In Perusino, inquit, mona-
stero (S. Saluatoris) cui nuper & ipse
fui, monachus paulo ante fuerat, nomine
nizo, astutus nimis, secularibus contem-
tus vehementer intentus. Hic dum &
mutandis Abbatibus & fratribus pertu-
dis astuans non quiesceret ad hoc vfque
uenit, vt diaboli ad superandos amul-
trocinium quæreret, eius ditione le-
corporaliter manciparet: cui tamen sedulo
Spiritus exigenti ante promisit quod
die priusquam moreretur, suum exitum
nunciaret. Credit infelix & diu-
dum viuens ita sub hac deceptoria secu-
permanfit. Tandem in egritudine
adeft fideiussor iniquus, & post futurum
cut sponderat, obitum innotescit. Pe-
nus aduocatis ille fratribus cuncta ha-
cum nequissimo pepigerat Spiritu per-
nem narrat, cumque illi instarent dicen-
Esto confessus, age pœnitentiam, rep-
ille obdormiuit, & siue pulsantibus
clamantibus, euigilare non poterat. Si-
ro vel illi conticescerent, vel aliud quid
ter pœnitentiam loqui vellent, mox ille
pergefactus inuicem loquebatur. Sed
sus audito nomine pœnitentiæ protinus
rigescebat insensibili sapore correptus.

hec horrendæ morti traditus ad eum cui de-
 votionem fecerat sit deuolutus. Postmo-
 dum vero per plures noctes nigra canum tur-
 ba non cessauit sepulturæ eius assistere, & qua-
 si depositum custodire, ita vt non minimo vi-
 dentes horrore concuterentur.

P. Ioannes Bonifacius in institut. Chri-
 stiani pueri, orat de Religione: coniectum,
 in vincula maleficum quendam pius qui-
 dam sacerdos vti se peccatorum pondere le-
 uaret, confitendis ipsis, sæpe admonebat,
 cumque identidem rogatus parere noller,
 vereri se sacerdos dixit, ne Deus talem ac tan-
 tam confitentorum criminum puniret tar-
 ditatem. Secuta mox fuit tam periculosa fe-
 bris vt sibi iam iam esse moriendum vinctus
 putaret, vocatoque ad se eadem illo qui con-
 silium dederat, sacerdote, vitæ lapsus om-
 nes aperuit, peractaque confessione releua-
 ri se modo sensit ægrotus, vsque adeo vt po-
 stridie è lecto surgeret, pedibusque incede-
 ret, id cum sacer homo vidisset rogare fa-
 cinorosum illum morbo liberum cœpit vt
 se gratum immortalis Deo ostenderet pro-
 pter recuperatam sanitatem, habendæq; gra-
 tiæ optimam esse rationem dixit, si Christi
 hospes esse vellet atq; conuiuia. Sacerdoti iu-
 sta petenti minime parere voluit vinctus,
 obstinationisque pœnas confestim dedit
 morbo quo paulo ante solutus erat redeun-
 te. Tunc homo pertinax graue esse scelus
 intel-

6.

intellexit hortatori suo non obedire, rem
 præsertim idipsum Deus duplicato in
 monstrauiſſet, quare tertium diuina
 nis telum exspectandum non cenſuit, tis
 ſuſque iterum cæleſti ſe pane recreantem
 poſteaquam fecit, non ſolum ex ſure
 iactatione febris emerſit, verum etiam
 timæ poteſtatis iuſſu exiuit è cuſtodia, den
 menſibus nouem macie & ſqualore, nam
 etus vixerat, quam etiam perpetuam ſu
 eſſe crediderat. nar

vi. in loco
 de Euchar.
 exempl. 5.

7.

Delrius lib. 2. diſquiſ. magic. q. 26. thio
 Ex litteris Peruanis anni 1590. referri
 da quomodo, quia legem integre con
 nis violabat, punita ſit. Agebat, ait, quoc
 præcipuæ cuiuſdam dominae huius mon
 leſcentula decem & ſex circiter annis diſo
 bello capta ac baptiſmo tineta, nu ap
 cabatur. In ea cum ætate creſcebat, tante
 mores diſſoluti, etiamſi non raro ab
 prehenſa caſtigaretur, quæ eo peruert
 tiæ vt cum perditis quibuſdam elam
 ſceret, nec tamen propterea à confeſſio
 ſtineret, ſed hoc peccatum labris pre
 meretricula aut perditis moribus
 Hæc igitur Kalen. Aug. 1590. morbo
 Sacerdotem euocauit, cui animi non
 ret, ſed id fecit non integre, vt & in
 gritudine nouem alijs vicibus rece
 cerdote, præſentibus alijs famulis con
 ridebat hac ferme oratione: aliud quo
 tatis et

rem non erat quàm vt peccata faterer, adie-
 ctis etiam turpibus & inhonestis verbis, qui-
 bus offensæ cæteræ singula ad heram refere-
 bant, quæ merito Catharinam increpans, tan-
 dem vultu & voce mutatis amicè rogauit quæ-
 nam illa essent quæ Patri aperire non vellet,
 narrauit illa non difficulter, adiunxitq; quo-
 ties Patrem in morbo vocasset vt se purgaret
 confessione, stetit ad læuam quendam Aethi-
 opi similem, qui moneret ne fateretur,
 quod ea peccata leuissima essent, & nullius
 momenti, & ex illorum confessione à Patre
 dissolutior haberi posset. A dextra vero ma-
 nu apparuisse S. Mariam Magdalenam exhor-
 tantem, vt quidquid esset liberè euomeret.
 Accersitum itaq; rursus Patrem Domina de
 omni eo quod acciderat instruxit, qui modis
 omnibus tentauit, vt ad integram animæ ex-
 piationem induceret, sed frustra; quo enim
 exhortabatur magis, eo reddebatur obstina-
 tior, ita vt nec nomen Iesu enunciare vellet.
 Alio etiam tempore cum illi sacram crucifixi
 imaginem offerrent, vt in eum intueretur, &
 animo reuolueret Christum pro nobis cruci-
 affixum, & in cruce mortuum, summa cum
 indignatione & animi commotione respon-
 dit. Iam scio, sed quid vultis faciam? ad quam
 heram, vt ad Christum te conuertas, qui ad-
 missa crimina remittat, si fatendo recog-
 noscas. Cui Catharina, obsecro vt mihi desi-
 natis esse molestæ, cumque hera abcessisset,

Dd ccepit

cæpit amores suos & turpitudinem decem
 re, duravitq; ad dies plures hæc agendi
 cendi ratio, donec quadam nocte accit
 cum ancillis hera hæc in verba prorupit
 queor & animo angor plurimum ob viol
 confessionem, & ab ea hora vsque ad m
 am noctem toto corpore obrigit, vtr
 retur mortua, & de humatione & sepu
 esset cogitatio: sed ad se reuersa, accit
 cerdote nihil de antiqua fatendi conf
 ne remisit. Tres post horas paulo ante
 expiraret, exhortata à seruis vt app
 manu cruce & cereo sacro nomen Iesu
 caret, respondit: Quis est ille Ies vs
 non noui, ac in vltimam partem lecti
 sedensque audiebatur cum alio quoda
 tamé oculos fugiebat, colloqui. A call
 quæ eodem in loco ægra decumbere
 menter Dominam rogauit, vt in disti
 cubiculum transferretur, quod, vt ai
 uas quasdam atras videret, quibus ad
 terrebatur. Nocte ea qua Catharina
 cta est domus tota tam foetido ac put
 re perfusa est, necessarium vt fuerit
 loco patenti & aperto exponere: Dom
 iam frater è cubili brachio extractus
 cilla quædam in humeris veluti cal
 cussa est, pertulitque aliquot dies
 sionis signa. Equus mansuetissimus
 quin, actis in murum calcibus huc &
 discurrens tota nocte insanijt. Idem

*Quam ve-
 reor ne Ca-
 tharinæ exi-
 tiū illis im-
 pēdeat, qui
 Catharinæ
 crimē imi-
 tantur con-
 fessionis sa-
 era myste-
 ria in hi-
 strionicam
 hypocrisin
 vertentes,
 &c.*

& canes multa discursione & latratu. Humanam
 etiam corpore, cum ex ancillis quædam locum
 intrasset, in quo Catharina decubue-
 rat, nemine conspecto, sensit in se vas quod-
 dam, quod tabulatis impositum erat, jaci.
 Major præterea pars huius urbis vidit mul-
 to crepitu & sonitu huc & illuc plurimos la-
 teres & tegulas, etiam ad duo millia passu-
 um projici, non quod in palatio ullus sit la-
 ter vel tegula, cum, ut pleraque huius urbis
 ædificia omnia, palma tegatur. ancilla alia
 spectantibus multis pede protracta fuit lon-
 gissimè, etiam si quæ traheret non videretur.
 Septimo Octobris cum quædam serua
 vestiarium esset ingressa ut inde vestem ali-
 quam sibi sumeret, vidit Catharinam erigen-
 tem sese in pedes ut vas quoddam arriperet,
 fugiente illa tanto impetu vas in mu-
 rum impulit ut in mille partes frangeretur.
 Die insequenti vestiario annexa fuit crucis
 imago chartacea quæ vno impetu à muro a-
 vulsâ in conspectu omnium tres in partes di-
 stracta est. Eodem die cum in horto Domini
 cenaret, medius later lanci iniectus to-
 tam cenam euertit, cuius filius annorum
 quatuor eo ipso tempore clamare cœpit: ma-
 tercula, matercula, Catharina me præfocat,
 appensiq; ad collum Sanctorum exuijs ab ea
 pœna liberatus fuit. Hæc Dominam coegerunt
 ut ædes mutaret, & in consobrinæ domum se
 reciperet, relictis ancillis quibusdam ædium

Lateres &
 tegule lon-
 ginq; lo-
 cis allate &
 dispersæ.

Dd 2 custo-

custodibus. Decimo dicti mensis, cum ex
 cillis aliqua in officinam dispensatoris
 set, sensit se ter à Catharina vocari: quam
 more nimio dilapsam exhortatę sunt
 vt inuocato Domini nostri auxilio, cereo
 sacro accenso, regrederetur, assumptis
 bus, quę cęteris animosiores videbantur
 curę redijt, quam defuncta monuit, vt
 sis alijs, cereo abiecto, quod pœnam in
 sola persisteret. Emittebat Catharina ex
 nibus corporis iuncturis flammam, incre
 bili cum fœtore. Caput cum pedibus ar
 cincta erat veluti ignita fascia octo aut decem
 digitos lata. quę in terram vsq; protere
 tur, videbaturque libidinis & admittentis
 tudinis pœna & castigatio quędam. Vultu
 spectro tremere & exalbescere cepit
 ad quam infelix defuncta, accede huc.
 ties ego te euocauit? Respondit serua pœna
 nimis: Bone Iesu, quis non horreat te
 Quę cum diceret, in eundem locum de
 dit formosissimus puer albis vestibus quę
 uam hortatus est, vt posito timore formos
 animo, notaretque diligenter quę à Cath
 na acciperet, vt in alios euulgaret, ac lum
 que ab hoc loco abscelisset, confessione
 culas omnes expiaret. Tum hæc in verba
 tharina; Scias inferno me mancipatam de
 uislimis subiectam pœnis, quod cum la
 doti aduoluerer, vt peccata faterer, leu
 tantum referrem, cuiusmodi sunt, quod

ula essem, & loquax, in iram procliuis, & id
 genus alia, silentio vero inuoluerem libidi-
 nes, & consuetos cum adolescentibus cōgres-
 sus. Tu igitur disce bene confiteri, & nullum
 crimen tacere. Horumque vos commoneo,
 quod ita mihi imperatū sit, cogarq; aliorum
 in exemplum hæc verbis aperire. Iam pulsus
 ad salutandam Deiparam Virginem audieba-
 tur: defuncta mox in angulum quendam sece-
 dit & euanescit. angelus vero (angelum enim
 fuisse quem viderat puerū credebat famula)
 abire ad suos famulam iubet, quod & fecit.

POENITENTIA FALSA PV-
 nitur.

DElrius refert ex c. 35. lib. 10. mirac. Cas-
 dri piscatorem fuisse in episcopatu Tra-
 lectēsi, qui cum quadam fœmina multo tem-
 pore fuerat fornicatus. Et quia eius peccatum
 nimis erat notorium, tempore quodam in
 Synodo imminente accusari timens, statim ad
 sacerdotem veniens magis, vt post patuit, ti-
 more pœnæ, quam amore iustitiæ, peccatum
 confessus est, consilium quæsiuit & inuenit: si
 habes (inquit sacerdos) firmum propositum
 nunquam peccandi cum illa, candens ferrum
 secure poteris portare, ipsumque peccatum
 negare. Spero autem quod virtus confessionis
 liberabit te. Quod ita factum est cunctis stu-
 pentibus quibus factum innotuerat. Læsus
 tum ab igne non fuit, sed cum postea peccati

Dd 3 ite-

NB.

iterandi in recidiam voluntatem incidit
& gloriaretur se non magis adustum fuisse
ferro illo candenti, quam ab aqua fluminis
quo tum nauigabat, aquamq; manu hauriens
candentis vicem egit aqua algida, & manum
aduffit pelle tota detracta.

2.

Exod. 8.
v. 10.

Pharao plagis fauientibus montes
pollicebatur, vbi diuina manus cepisset
remissior lababat mutabatq; sententiam
rum puniebatur diuinitus.

INCONSTANS IN POENITENTIA PUNITUR.

Ex litteris
annuis col-
legij Tre-
uirensis P.
Ioan. Boni
facius li. 5.
de sapiente
fructuoso.

NVllius telis humani generis hostis
configitur, vt accusandis apud Saeculum
tem prodendisq; peccatis. Vir erat pius
studijs in primis deditus qui & sacramenta
piebat assidue, & lectitabat libros de
cōscriptos, & vestem cilicinam ad reprehen-
dam contumaciam corporis induebat. *Be-*
emplar deniq; propositū erat ad imitanda
Hicigitur dū in eo totus est vt à susceptis
culis accurata se confessione perpurget
tulit id callidus & inuidia plenus in
Persona viri grauis inducta hortatur
nem, vt mentem illam aut in aliud re-
reijciat, aut omnino deponat, & in al-
ras vbi viuat hilarius (ciuitates dicebat
ticas) demigret, neque Iesuitis ita se-
vt ab eis diuelli non possit. Eos esse

nes callidissimos qui perniciem ac laqueos adumbrata quadam religione prætexant. Non fuit difficile versutissimo Oratori ea persuadere homini simplici quæ tam artificiose astuteq; composuit. impulit hominem ut non modo tam salutare animi expiandi cõsiliũ abijceret, sed etiam ut & libros qui pietatem accenderent, & vestes cilicinas, quæ nuda membra comprimerent, cõcremaret. Desudandum Patri nostro fuit qui à confessionibus ei erat, ut hominem inductũ in fraudẽ errore deduceret: illustravit insignis veteratoris fraudẽ qui personas non modo arripit humanas ut fucũ animis faciat, sed interdũ etiam angelicas: patefecit dolos & artes, quibus capere optimum quemq; solitus sit, erudit imbellem & confirmavit ad pugnam: ut si denuo esset cum hoste pugnandum, hostiles impetus & conatus eluderet. Non fuerunt ab re, neque alieno tempore adhibita magistri præcepta. Redit mendacij Pater ementitus iterum formam, & quoniam discipulum alienis præceptis sentit abductum, elaborat quãtum potest, ut si minus confessionis sacramentum obire nolit, certè ne tam frequenter obeat. Rem damnare ut superuacaneam instituit minimeq; necessariã, nec parua docet carere culpa defetas semel culpas deplorare iterum, & quasi diuinę misericordię diffidas confessionum lacrymas renouare. Sed cum ea re tyro paulo iam ad certamen esset instructior,

Da 4 faci-

facileq; sentiret laqueos sibi atque insidias
 hoste prætendi, alias hostis adhibet artes, ali-
 as admouet machinas ad oppugnandum. Nihil
 tale dissuadet amplius, concedit illi tam libe-
 rare præsidium quo cum Deo reditur in glo-
 riam, conatur tamen efficere vt ad eam
 Iesuitarum opera non vtatur, nec enim
 alios sacerdotes deesse, & quidem eruditos
 probos, apud quos peccata ponantur. Cum
 ne hæc quidem artificia procederent, inhi-
 it hominem non ex insidijs accuniculis op-
 pugnare, sed petere apertè, ac persona posita
 Varijs eum terroribus, ac visis exagitat. In-
 rijs onerat, minas intentat, & vt ab omni
 tis spe fiduciaq; deiciat, confessiones præ-
 ritas exprobrat, easq; ad veniam negat qua
 quam habere momenti: peccata enim quæ
 li exciderant, obijcit, certissimosque de-
 tiam apud inferos cruciatus, denique nihil
 sum facit quo hominem in summam despera-
 tionem adducat. Verum quo magis eos
 noster oppugnat quos in suorum numerum
 Deus adlegit, eo magis sentit suos conatus
 labores ad nihilum cadere. Nondum enim
 pugnare potuit, quem multos iam mensura
 pugnât. Vim intulit eius vitæ obtortaq; g-
 ceruices conatus est frangere. ita vt is
 plures dies nullam in partem caput flexu
 actorquere possit. Obijcit ei sese etiam
 ad terrorem singulis hebdomadis septem
 quanquam voces iam mittit nullas cor videri

...que insidias
...hibet artes,
...gnandum
...it illi tam
...reditur in
...t ad eam
...nec enim
...m eruditio
...antur. Con
...erent, in
...cuniculis
...persona po
...exagitat
...ab omni
...lliones pra
...n negat
...enim qua
...osque de
...que nihil
...nam de
...gis eos
...m numer
...os com
...m enim
...n mens
...ortora
...a ut is
...aput
...se etiam
...adis
...as cor

...ijs debilitatus & fractus, speraturq; quoniam
... & terrores quoq; diminuti sunt, fore ut acer
...rimis fidei telis conficiatur & concidat.

VINDICTA DEI IN CONTEMPTORES Pontificis Romani.

Admodum prosperè ac feliciter cessarunt res bellicæ Iustiniano Imp. tam in Perside, quàm in Africa antequam in Siluerium Ro. Pontificem violentè iniectæ sunt manus, postea vero, conuersa alea admodum extiterunt luctuosæ. Nam licet in Occidente ad modicum temporis spatium res Gothicæ dexterè atque floridè succedere visæ sint, quæ sæpe postea in discrimen adductæ, certe in Oriente, ubi regnabat imperator, res longe diuersæ visæ sunt deploratissimæ, eoq; statu miserimo collocatæ ut non Hunnis solum sed etiam Persarum Regi fieri necesse fuerit tributarium Imp. illum qui Vandalorum atq; Gothorum Reges nuper duxerat sub iugo captiuos. Sed & res Africanas quàm felicissimis auspicijs inchoatas maxima secuta sunt detrimenta, teste Procopio.

1.
videlicet
de perfec.
piorum &
de Laicis
Eccles. &c.

Belisarius, teste Cedreno, adeo acceptus fuit Iustiniano imp. ut is percusso nummo in altera parte se, in altera parte Belisarium armatum effinxerit, cum hac inscriptione, Belisarius Romanorum decus. Anno autem Christi 561. structas fuisse insidias ad occidendum Iustinianum Augustum habet Miscellæ auctor.

2.
Dd 5
ctor.

ctor. cum, re detecta, in crimen adductus
 Crinit. de
 honest. dis-
 cip. lib. 15.
 volat. Pon-
 tan. & c.

Sic licet 2.
 Reg. 12. Da-
 uidi pecca-
 tum à Deo
 dimissum
 Nathan an-
 nunciaue-
 rit, pœnam
 tamen in
 presenti vi-
 ta ipsa
 Deo in fli-
 gendam de-
 monstrauit.
 Zach. 2.
 Matt. 18.

lifaricus pœnas dedit bonis & dignitate
 tus. Nonnulli asserunt eum excœcaturum
 tumque omnibus dignitatibus atque
 mendicare stipem fuisse coactum. vt
 æqua libra expensam intelligas in Belisari-
 um cœlitus Deum iaculatum esse vindictam
 ob oculos pone, quæ in sanctissimum E-
 fia Rom. Pontificem Siluerium in gen-
 Theodoræ Augustæ Romæ Belisarius
 quando perpetravit, quorum etsi postea
 postea visus sit, tamen (quod honor Regis
 dicium diligit Psal. 98.) licet culpam
 rem absoluit ob quam perpetua gehenna
 nus erat, haud tamen semper pœnam in-
 fenti vita luendam omnino remittit. Quod
 autem sit immane scelus atque pauca
 etiam dæmonibus sacrilegium, iniectum
 nus in Christum Domini, ex illa sententia
 stat sententia Domini: Qui tetigerit
 git pupillam oculi mei, & cum minatur
 scandalizauerit vnum de pusillis istis, &c.
 quo etiam hic Belisarius in Roman. Pont.
 Siluerium violentas iniecit manus, vi-
 nis ipsius roburque Romanæ militiæ
 cidit, addita vero hostibus bellica
 do quam innumeræ victoriæ sunt secuti
 que adeo, vt quæ tanto fuerunt partem
 re pessum ierint, cum illis potiti sunt
 reliquas vero prouincias (Pannoniam &
 rimas regiones) Longobardi inuasere

Antesq; in Dalmatiam & Illyricum Epidam-
num usq; cuncta depopulati sunt. hæc pluri-
bus Procop. de bello Goth. lib. 3.

3.

Cum ante oculos Imperat. Mauritij iussi
sunt necari quinque eius filij masculi, ille al-
ta Philosophia dixisse fertur, illud Davidi-
cum: Iustus es Domine, & rectum iudicium
tuum. Cum nutrix vnum è nece subtraxisset
& pro illo filium suum offerret, id Mauriti-
us fieri vetuit, infantemque suum prodidit,
qui visus est è vulneribus lac dare cum san-
guine. Tandem ultimo loco Mauritius ipse
occisus est. Horum omnium abscissa capi-
ta delata in campum iuxta tribunal ad sceto-
rem usque ibidem permanserunt, donec Pho-
cas imper. nouus licentiam ea auferendi atq;
sepulturæ mandandi concessit. Ad extrema
autem hæc omnium calamitatum prolapsus
est, quia non pauca aduersus libertatem Ec-
clesiasticam sanxit & in sanctis. Patrem Gre-
gorium non leuia perpetravit. Plane illam
visus est subiisse quodammodo pœnam que
in S. prouerbijs reperitur ita esse sancita: o-
culum qui subsannat Patrem effodiant eum
corui de torrentibus & comedant eum fi-
lij aquilæ. Passus namque hanc ignomini-
am fuisset, secto capite usque ad putredi-
nem in foro exposito, nisi vallatum sem-
per fuisset à spectantibus & admirantibus po-
pulis.

Theopha-
nes.
Miscel.
lib. 17.
Niceph. li.
18. c. 41. de
his qui pro-
ter Maur.
& filios in-
terempti
fuerunt.
Prou. 30.

Desi-

4.
P. Lud. Ri-
chomus
in expo-
stul. apolo-
getica pro
Soc. Iesu.

5.
Ibidem.

Desiderius Rex Longobardorum hostis
sedis Apostolicæ infestissimus non tam
plus quam præcipitatus ex astris, amplissimus
fortunis dejectus, nudus ab opibus, vitæ
liatus, Regnum, nomen, se ac suos, æternam
inextricabili ruina oppressus, amisit.

Quatuor imperatores orientis imperatores
Leo III. Copronymus, Leo III. Constantinus VI. quia omni indignissima atrocitate
Pontifices maximos raptauerant, lacerauerant,
sibi scrobem ac foueam suffoderunt, in
eius imperij jaceret afflicta & sepulta ma-
estas: atque qui Seruatorem & gubernatorem
hominum Christum Iesum in Vicario
Apostolico successore, obseruare & recog-
scere recusarunt ipsi illi solium adornant
amentissimo ac profligatissimo hosti potestatis
& humanitatis Mahometi, eiusque posteritas
qui in temporale regnum armatus erupit
spiritali diaboli impunè bacchantis imperio
um in subditarum gentium pectoribus
liret, quas viuas mortuasq; macandas in
dijs æternis addiceret.

6.

In Ottone III. imp. extinctum penitus
stemma regnantium Ottonum, nõ nisi in
potem Magni Ottonis, secundum hæresim
imperij propagatum, ita diuinitate vlcis
delicta quæ in sedem Apostolicam perpetr-
runt, pro arbitrio amouendo atq; subrog-
do Pontifices, quamuis non nisi pietatis
euitu id facere præferrent. Sed nec ali-

prætextum legitur habuisse Saul quando non
 expectato Samuele obtulit sacrificiū (1. Reg.
 13.) sibi male vendicans quæ essent solum sa-
 cerdotum, ob idque regni & vitæ priuatione
 mulctatus. Cum audisset: Quod si non fecis-
 ses, &c. Neq; alius quam pietatis fuit obtentus
 cum (2. Reg. 6.) calcitrantibus bobus Arcam
 Dei gestantibus, eam ad casum inclinam, ne
 corrueret, tetigit Oza: cuius rei causa statim
 à Deo percussus interiit, qui videri poterat
 dignus magna mercede, quod festinus arcæ
 cadentis periculo subuenisset. Apud Baroni-
 um año Christi 1055. Subdiaconus propinans
 venenum Papæ Victori statim à dæmone ar-
 ripitur. Anno Christi 1056. in Henricum II.
 Imp. Dei vindicta sæuijt, quia electionem sibi
 Rom. Põtificum arrogasset. & Episcoporum
 iudicia sibi sumpsisset, & iure regnandi fauif-
 set Trasimundo Comiti Theatino qui sacri-
 legio ius gentium violans Legatos Aposto-
 licæ sedis Constantinopoli redeuntes spo-
 liasset.

7.

8.

9.

Anno Chr. 1080. Henricum Regem III.
 quem digne iusteq; percelluit excommuni-
 catio Gregorij VII. ultio diuina prostrauit.
 Qui enim patrem contempsit Gregorium Pa-
 pam, à filijs suis ipse despectus atq; regno pul-
 sus in exilio mori est coactus infelix, priua-
 tusq; regno decessit, quem Apostolicæ sedis
 sententia regni abrogatione mulctauit, vt
 impleri Deus omnino voluerit quod Petri
 subli-

Henr. 3.
 imp.
 Acquâ di-
 uinæ iusti-
 tię lancēlis
 brata sens
 tentiâ patia
 tur à filio
 quæ in So
 Patre ipse

facere iugi sublimē tribunal immobile permanentē
persecutio- impium statuisset, & perspicue apparuit quod
ne tenta- Petri successor pari potestate ligasset in ter-
rat. ris ex præscripto diuinæ promissionis

Dei vindi. um in cælis pariter alligasse. Sed fera
sta fera sed confuevit executio diuinæ sententiæ, sicut
grauis. Saul, qui simul ac deliquit sententiam

Sap. 11. Dis priuationis accepit dicente per Samuelem
simulat De Domino : Scidit Dominus regnum Iste
us peccata te hodie, & tradidit illud proximo tuo
hominum liori te. Sed executio fera. Non enim re-
ppter pœ nitentiam. num David accepit nisi post obitum Saul

1. Reg. 15. in Henrico tarditatem grauitate compen-
Henricus Deum apparet dum filios in Patrem statuit
sæpe victus se carnifices acerbissimos suæ sententiæ
atq; confu- cutores. Hoc namq; concipitur anno eius
sus, regni us Henricus qui patrem regno pulsum
exors, infe- lem mori coëgit.

diem clau- Qui per tot annos Romanum Pontificem
sa extre- legitimū persecutus est patrem, filium
mum. itidem nominatum Henricum ab imperatore
patitur depulso anno Christi 1107, non
non ob aliam causam quàm quod pater
let se Apostolicæ subijcere obedientiæ
quod inquam ab Ecclesia Romana toties
communicatus in eadem execratione ob-
nato animo permaneret, vt eum ad san-
sensum conuerteret, & tenacioribus vi-
lis anathematis arctius frequenti iterum
constrictum solui procuraret. Nolut
tem Deus sanguine patris quantum liber

pij cruentari filium iustitiæ vindicem ac pietatis cultorem, sed eum ipse repentina ægritudine è medio sustulit, ex insperato siquidem anno Christi 1106. est morte repentina multatus.

Surius in comment. anno 1571. Fuit, ait, Voritus quidam, vtriusque iuris Doctor & Oxoniensis Archidiaconus, qui fidem Catholicam frigide amplexus cum nollet post statum Catholicæ religionis in Anglia mutatum dignitate sua carere, dum quodam die apud presbyteros suæ olim jurisdictioni subiectos concionem haberet, incidit in ea D. Pauli verba quibus ait, Christum in ædificationem Ecclesiæ dedisse quosdam quidem Apostolos, Eph. 4. quosdã Prophetas, &c. quibus recitatis, de suo (vt tempori seruiret) intulit, dicens; De Papa hic verbum nullum auditis. Quod cum in extrema concione prolocutus esset, mox graui morbo correptus, atque adeo quasi mutus effectus, & à suggestu non ad prandium, vt constituerat, sed ad lectum delatus, octauo post die è vita excessit. Hæc Sanderus.

OB RECIDIVAM PECCATORUM
vel ob crebriores lapsus diuinitus puniti.

Pharao Rex Aegypti post promissa & fœdera de populo Dei dimittendo frequentius violata tãdem cum vniuerso suo exercitu maris

10.

Eph. 4.

1.

Exo. 15. 28.